Proletari din toate țările, uniți-vă!

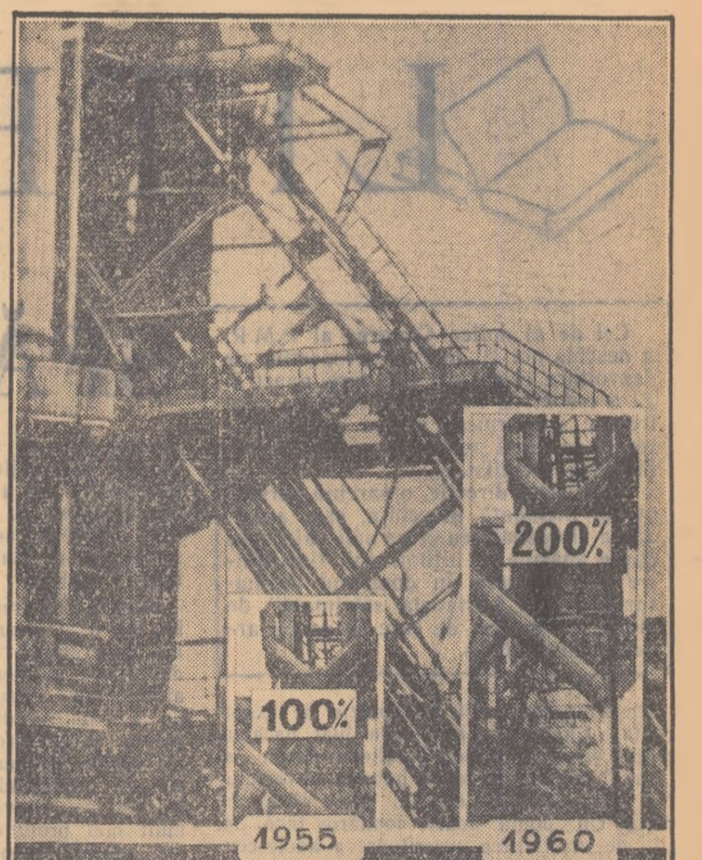
Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2085 | 4 pagini — 20 bani | sîmbătă 14 ianuarie 1956

In anii celui de al doilea cincinal

Directivele Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la cel de al doilea plan cincinal prevăd că la sfîrșitul anului 1960 producția de fontă a patriei va crește de aproape 2 ori față de anul 1955.

Pregătiri pentru muncile agricole de primăvară

Pe cîmp și în ateliere

ORADEA (de la corespondentul nostru). Tinerii Alexandru Balogh și Mihai Szabo din brigada utemistului Francisc Fabian ca mulți alți tineri tractoriști de la gospodăria agricolă de stat Salonta, regiunea Oradea, mai lucrează încă în cîmp, executînd arături adînci. Pînă acum cîteva zile această brigadă și-a depășit planul anual cu peste 600 hantri, ajungînd brigadă fruntașă pe gospodărie. Succesele obținute nu mulțumesc însă pe tinerii tractoriști. Ei se străduiesc ca în aceste zile, cît vremea bună mai permite, să adauge tot mai mulți hantri la bilanțul realizărilor. In timp ce brigada lui Francisc Fabian și alți tractoriști mai muncesc încă în cîmp, mecanizatorii reîntorși în stațiune muncesc cu spor la grăbirea reparațiilor la tractoare și mașini agricole pentru marea bătălie a recoltelor din primul an al celui de al doilea plan cincinal. Munca de reparații a fost și ea bine organizată, pe posturi de lucru după metoda sovietică de reparații pe ansamble și subansamble. Tinerii din brigada utemistului Iosif Szabo au fost fruntași în muncile de cîmp, fruntași sînt și la repararea tractoarelor și a celorlalte mașini agricole. Cel mai harnic din brigadă s-a dovedit a fi și de data aceasta Ludovic Mie. Tot atît de harnici sînt și tinerii din brigada tînărului Ladislav Szabo. Munca avîntată a mecanizatorilor de la gospodăria de stat Salonta își arată roadele. Pînă la 11 ianuarie în gospodărie au fost reparate 8 tractoare, aproape 50 la sută din semănători, precum și un număr însemnat de pluguri, grape și altele.

La S. M. T. Sintana

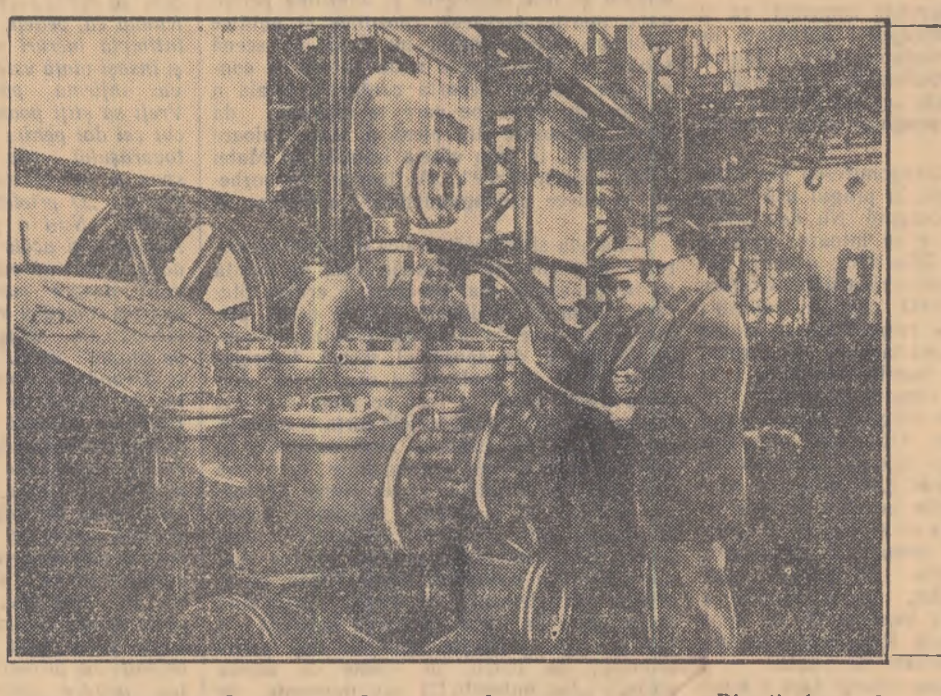
Mecanizatorii de la S.M.T.-Sîntana zoresc terminarea reparațiilor mașinilor și uneltelor agricole. Organizîndu-și munca pe ansamble și subansamble ei au reparat pînă acum 46 la sută din totalul tractoarelor, peste 20 la sută din plugurile pentru tractoare și aproape toate cultivatoarele stațiunii. S-au evidențiat mecanizatorii din echipele mecanicilor Ioan Hirch și Spiridon Rizea.

(Agerpres).

Bătălia reparațiilor e în toi. Pentru mecanicul utemist Ene Nicolae de la centrul mecanic Otopeni, o nouă zi înseamnă o nouă izbîndă în muncă. In luna decembrie 1955 el și-a depășit cu regularitate normele de lucru cu 140—155 la sută. Lucrînd la montarea motoarelor de tractor K.D.-35, așa cum ni-l înfățișează fotografia, el muncește pentru realizarea angajamentului de a termina cu două zile mai devreme sarcinile ce-i revin din planul pe ianuarie.

Înfăptuim hotărîrile Congresului partidului

★

Printre ramurile industriale create în țara noastră în anii primului cincinal se numără și producția de utilaj petrolifer. Alături de turlele de foraj, de granicele puternice și de mesele rotative, pompele de noroi triplex sînt mult apreciate de sondori.

In fotografie: inginerul Dragomirescu Dumitru și maistrul Mihăilescu Ștefan de la uzinele „1 Mai"-Ploești fac o ultimă verificare a pompei triplex.

★

Cu ajutorul tehnologiei înaintate

Anul acesta, la uzinele „7 Noiembrie" din Craiova vor intra în fabricație noi mașini și unelte agricole. Se vor construi pentru prima dată în această uzină autocisterne, grape rotative, un nou tip de tăvălug, tocătoare de nutrețuri, stropitori de vie, teascuri etc.

Pentru realizarea acestor produse întregul colectiv al uzinei se preocupă de introducerea și folosirea tehnologiei înaintate. In secția turnătorie s-a trecut la extinderea metodei de turnare a pieselor în cochile. După inovația maistrului Ion Tănăsescu s-au construit trei baterii de cochile pentru turnarea roților de vagoneți. Prin folosirea noii metode, productivitatea muncii a crescut de 2,5 ori, iar unele operații, cum ar fi strunjitul bandajelor, au fost eliminate, eliberîndu-se astfel pentru alte operații două strunguri. Totodată, prin reducerea adausurilor de prelucrare la fiecare roată de vagonet se realizează o economie de 2 kg. metal.

Serviciul proiectări-utilaje din cadrul uzinei se preocupă de confecționarea altor 5 cochile pentru turnarea unor repere după noua metodă pentru grapele stelate și greble mecanice G.T.B.

Inginerii Romulus Dimitriu și Nicolae Perian studiază problema introducerii turnării din fontă modificată, metodă prin care se obțin importante economii de oțel. Piesele din fontă modificată au o durabilitate mai mare.

In sprijinul introducerii tehnologiei înaintate, laboratorul uzinei a fost înzestrat de curînd cu un banc metalografic pentru executarea analizelor de structură a materialelor turnate.

(Agerpres).

Țesături peste plan

GALAȚI (de la corespondentul nostru). Primele zile ale acestui an au constituit pentru țesătoarele de la întreprinderea „Munca" din orașul Galați zile spornice în lupta pentru traducerea în viață a sarcinilor ce le revin în primul an al celui de al doilea plan cincinal.

Insuflețirea cu care au lucrat muncitoarele de aici a făcut posibilă obținerea de noi succese.

Intreprinderea a produs peste plan în prima decadă a lunii ianuarie o cantitate de 519 metri pătrați de țesături. O prețioasă contribuție la obținerea acestor succese au adus-o comuniștii și utemiștii din fabrică. Astfel, comunista Atanasiu Maria a realizat cu 99 metri pătrați mai multe țesături decît prevedea planul pe cele 10 zile, iar utemista Vasilica Ioanides cu 86 metri pătrați. De asemenea, țesătoarea Niculina Topoleanu a produs peste plan în această perioadă 162 metri pătrați de pînză, iar muncitoarea Sima Bița și-a depășit cu mult planul primei decade din luna ianuarie.

Succesele siderurgiștilor hunedoreni

Directivele Congresului partidului cu privire la cel de al doilea plan cincinal prevăd ca în următorii 5 ani, pe baza îmbunătățirii gradului de folosire a agregatelor existente să se obțină în industria siderurgică o sporire simțitoare a producției.

Pentru realizarea acestei sarcini, siderurgiștii combinatului „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara au făcut numeroase propuneri pentru îmbunătățirea organizării producției, folosirea pe scară largă a experienței înaintate, introducerea de noi perfecționări tehnice. Imbunătățirea calității minereului aglomerat, schimbarea greutății optime a șarjelor la furnale, introducerea în procesul de producție la furnalul nr. 4 a minereului aglomerat în locul minereului brut, extinderea aplicării metodei sovietice Filipov, la furnalele vechi, sînt propuneri importante care vor da siderurgiștilor posibilitatea să obțină o sporire simțitoare a producției pe aceeași suprafață de producție. Primtopitorii, maiștrii și inginerii oțelari de la cuptoarele Siemens Martin fac acum săptămînal cursuri în vederea însușirii și aplicării cît mai perfecte a metodei oțelarului sovietic Matulineț, de elaborare a șarjelor rapide.

Datorită măsurilor tehnico-organizatorice luate, indicele de utilizare a agregatelor s-a îmbunătățit în primele 10 zile ale anului acesta, față de perioada corespunzătoare a anului trecut, la fabrica de aglomerare cu 16 la sută, la furnale cu 14 la sută, la oțelăria specială cu 29 la sută, fapt care a atras după sine o sporire simțitoare a producției și productivității muncii. Colectivul fabricii de aglomerare a dat furnalelor în prima decadă din această lună cu 32 la sută mai mult minereu aglomerat decît în perioada corespunzătoare a anului trecut. Colectivul de la oțelăria specială a dat în prima decadă a acestei luni cu 14,5 la sută mai mult oțel special peste prevederile planului. Laminatorii și-au realizat planul de laminare a oțelului în perioada de 1-11 ianuarie în proporție de 101,8 la sută.

Mai mult cărbune

PETROȘANI (de la corespondentul nostru).

Realizările obținute pe prima decadă a acestei luni la mina Lupeni dovedesc că minerii de aici au trecut cu hotărîre să traducă în viață sarcinile puse în fața lor de cel de al doilea plan cincinal. In această perioadă, în fruntea întrecerii pe întreaga mină s-a clasat sectorul 5 sud unde sarcinile de plan au fost depășite cu 25 la sută, iar productivitatea muncii a crescut cu 9 la sută față de cea planificată. In fruntea acestui sector s-a clasat brigada de tineret condusă de comunistul Letean Petru care a dat 30 tone cărbune peste sarcinile de plan, urmată fiind de brigada de tineret condusă de comunistul Mătăsăreanu Ion care a realizat 20 de tone cărbune peste plan. Și alte brigăzi ca, de pildă, cele conduse de tovarășii Iușan Grigore și utemistul Costaș Emil de la sectorul 4 B au realizat cu 26 tone și respectiv cu 30 tone cărbune peste sarcinile de plan. Brigada minerului Foste Alexandru, aplicînd metoda graficului ciclic, a reușit ca în prima decadă a lunii ianuarie să dea cu 36 tone cărbune peste prevederile planului.

Insemnate sînt și realizările minerilor ce muncesc în abataje frontale. Astfel brigăzile conduse de minerii Dobai Ion și Lupaș Aurel au dat cîte 20 tone cărbune peste sarcinile planului.

Sporesc vitezele de foraj

La Trustul de foraj nr. 2 — Pitești, prima decadă a acestei luni s-a încheiat cu însemnate succese pe linia măririi vitezelor de foraj.

In fruntea sondorilor se află comuniștii. La Oficiul 2, brigada fruntașă condusă de comunistul Ion Dorobanțu a săpat aproape 250 m. peste prevederile planului. La sonda 22, brigada fruntașului în producție Traian Balaș a realizat 260 m. peste plan.

La Oficiul 3, brigada tineretului de la sonda 403, condusă de comunistul Constantin Palade, a săpat în prima decadă a lunii ianuarie cu 353 m. mai mult decît prevedea planul.

(Agerpres)

Al patrulea concurs pe țară al echipelor artistice de amatori

Vineri după-amiază a avut loc la Ministerul Culturii ședința de constituire a Comisiei centrale a celui de al patrulea concurs pe țară al echipelor artistice de amatori din cadrul căminelor culturale, caselor raionale de cultură, colțurilor roșii din gospodăriile agricole colective și a celei de a doua expoziții republicane de artă plastică și aplicată a creatorilor populari.

Ședința de constituire a fost prezidată de tov. Constantin Prisnea, prim locțiitor al ministrului Culturii.

După ce s-a dat citire Ordinului ministrului Culturii cu privire la instituirea Concursului și a regulamentului de desfășurare, s-a trecut la alegerea președinților subcomisiilor centrale de specialitate. Au fost aleși ca președinți ai subcomisiilor centrale Costache Antoniu, artist al poporului, în subcomisia pentru teatru, Sabin Drăgoi, maestru emerit al artei, în subcomisia pentru problemele muzicale, Gheorghe Baciu, în subcomisia pentru coregrafie, Mihu Dragomir, în subcomisia pentru brigăzile artistice, și Ion Irimescu, maestru emerit al artei, în subcomisia pentru artele plastice.

Au fost apoi constituite grupele de membri ai comisiei centrale care vor îndruma munca în cîte o regiune a țării.

★

In sala de festivități a Gării de Nord a avut loc vineri după amiază deschiderea primei etape a celui de-al 4-lea Concurs pe țară al cercurilor artistice de amatori ale sindicatelor, concurs organizat de Consiliul Central al Sindicatelor, Ministerul Culturii și C.C. al U.T.M.

Cu acest prilej formațiile artistice de amatori ale Gării de Nord au prezentat un frumos spectacol.

La sfîrșitul spectacolului, cei prezenți au făcut aprecieri asupra spectacolului prezentat.

Constituirea Consiliului F. D. P. al orașului București

Vineri seara a avut loc în sala de festivități a Sfatului popular al raionului „1 Mai" din Capitală, ședința de constituire a Consiliului Frontului Democrației Populare al orașului București care va conduce și coordona în Capitală campania electorală a organizațiilor componente ale F.D.P. în vederea alegerii deputaților în sfaturile populare.

Au fost prezenți reprezentanți ai organizațiilor de partid și ai organizațiilor de masă, precum și un mare număr de oameni ai muncii din întreprinderile și instituțiile Capitalei.

Tov. Ștefan Cruceru, secretar al Comitetului orășenesc București al P.M.R., a vorbit despre importanța alegerii deputaților în sfaturile populare și despre sarcinile sfaturilor populare în atragerea maselor de oameni ai muncii în conducerea treburilor obștești, la îndeplinirea sarcinilor trasate organelor locale ale puterii de stat de cel de al II-lea Congres al P.M.R.

In urma propunerilor făcute, a fost constituit apoi Consiliul F.D.P. al orașului București din care fac parte, printre alții: Florian Dănălache, membru al C.C. al P.M.R., prim secretar al Comitetului orășenesc București al P.M.R., Aurel Gold, secretar al Consiliului orășenesc sindical București, ing. D. Praporgescu, rectorul Institutului de Construcții, Miron Olteanu prim secretar al Comitetului orășenesc București al U.T.M., Antoaneta Alexovici, fruntașă în producție de la uzinele textile „7 Noiembrie", acad. Al. Graur, Spiridon Bulete, secretar al Consiliului orășenesc A.R.L.U.S. București, Niky Atanasiu, artist al Teatrului Național „I. L. Caragiale", laureat al Premiului de Stat, Mihai Dobrescu, pensionar, Constantin Doncea, vicepreședinte al Sfatului Popular al Capitalei, I. Dragomir, fruntaș în producție la uzinele „Mao Țze-dun", Vasile Popescu, prim secretar al Comitetului raional Grivița Roșie al P.M.R., Ana Tălmăceanu-Dinescu, artistă emerită a R.P.R., solistă a Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., I. Săndulescu, secretar al Comitetului orășenesc București de luptă pentru pace, Emil Ștefan, ziarist, redactor șef al ziarului „Informația Bucureștiului" și alții.

După terminarea ședinței de constituire, cei 25 membri ai Consiliului F.D.P. al orașului București au ales un birou care va întocmi planul de muncă, va conduce și coordona munca în vederea desfășurării în Capitală a campaniei electorale pentru alegerile din 11 martie 1956.

(Agerpres)

Pe patinoarele Capitalei

Zilele acestea s-au deschis în Capitală cîteva patinoare ce cunosc animația, veselia și zarva — nu lipsită de scene comice uneori — specifice sporturilor de iarnă.
In clișeu: *un aspect de pe patinoarul din parcul sportiv „Dinamo". Primii pași sînt întotdeauna și cei mai grei...*

INTELECTUALUL SATULUI

Îl caut pe tovarășul Gheorghe Diaconeci...

— Agronomul nostru?... Păi, stai să vedem cam pe unde-l poți găsi, că el e veșnic pe drumuri, dus cu treburi...

„Agronomul nostru" — așa îl numesc țăranii muncitori de prin partea locului pe tînărul inginer agronom Gheorghe Diaconeci, șeful punctului agricol din comuna Bărbătești, raionul Gilort.

...„Agronomul nostru", „învățătorul nostru", „doctorul nostru" — auzi vorbindu-se din ce în ce mai mult prin cătune, sate, comune. Ce altă satisfacție și răsplată mai de preț a strădaniilor poate avea un tînăr intelectual care trăiește și muncește la țară decît prețuirea caldă, recunoștința și dragostea cu care-l înconjoară cei din juru-i!

Ca Gheorghe Diaconeci, găsim astăzi în satele patriei noastre mii și mii de tineri intelectuali, care își înțeleg menirea lor, care luptă din răsputeri pentru a duce lumina culturii pînă în cel mai îndepărtat cătun, pentru a-și da din plin contribuția la realizarea sarcinilor importante puse de partid pentru transformarea socialistă a satului, la opera de ridicare politică și culturală a țărănimii noastre muncitoare.

Nu poți vorbi, de pildă, despre rodnica și bogata viață culturală pe care o trăiesc astăzi țăranii muncitori din comuna Peretu, regiunea București, fără să amintești despre munca însuflețită a intelectualilor din această comună în mobilizarea țăranilor muncitori la căminul cultural, fără a aminti în același timp de contribuția lor la lichidarea analfabetismului în comună. Și comuna Peretu nu este singurul exemplu. Ca ea sînt sute, mii de sate și comune de pe întinsul patriei. De pildă, în comuna Vișad, raionul Săcueni, regiunea Oradea, cadrele corpului didactic — în dorința de a atrage marea masă a țăranilor muncitori la activitatea culturală — s-au situat în fruntea acțiunilor culturale creînd, printre altele, o echipă artistică ce desfășoară o rodnică activitate. Este demnă de urmat inițiativa Comitetului raional U. T. M. Sfîntu Gheorghe din Regiunea Autonomă Maghiară, care a organizat o consfătuire cu tinerii ingineri agronomi și alți tehnicieni agricoli din raion. La consfătuire au fost dezbătute pe larg sarcinile tinerilor ingineri agronomi în mobilizarea țăranilor muncitori vîrstnici și tineri pentru obținerea de recolte mari și în sprijinirea muncii politice de convingere a țăranilor muncitori să intre în întovărășiri agricole, gospodării colective, sau în diferite forme simple de asociere în producția agricolă.

Tinerii intelectuali, ieșiți din mijlocul poporului, sînt neobosiți agitatori și propagandiști în răspîndirea învățăturii marxist-leniniste, a cunoștințelor științifice despre natură și societate, în combaterea rămășițelor capitaliste în conștiința oamenilor — a prejudecăților și misticismului, a șovinismului și a naționalismului burghez.

Fără îndoială că fiecare tînăr intelectual, în specialitatea sa de inginer, agronom, doctor, profesor, învățător sau a.ta, trebuie să-și îndeplinească conștiincios și cu entuziasm sarcinile pe tărîm profesional și să obțină astfel încrederea și prețuirea țărănimii muncitoare. Dar el nu se poate rezuma numai la aceasta. Inginerul, agronomul, medicul, profesorul, învățătorul, pregătindu-se pentru profesiunea sa, a învățat, a acumulat cunoștințe prețioase, a devenit un om cult. Este de datoria sa — o datorie nobilă — să facă totul pentru ca cunoștințele sale să devină un bun al tuturor.

Sîntem acum în perioada de iarnă, perioada cea mai prielnică pentru desfășurarea unei intense munci culturale, artistice în rîndul oamenilor muncii de la sate. S-au deschis cursuri și cercuri agrozootehnice, se țin mai des conferințe agrotehnice, de popularizare a științei, expuneri asupra situației politice interne și internaționale. Formațiunile artistice — echipe de teatru, cor, dansuri — activează acum mai intens. Cei ce au învățat de curînd carte, trebuie ajutați să adîncească învățătura primită. Toți țăranii muncitori trebuie să cunoască lumina slovelor. Bibliotecile trebuie să atragă noi cititori iar tinerii de la sate trebuie să participe în mai mare măsură la concursul „Iubiți cartea".

Prin forme și metode variate, potrivit cu priceperea și înclinațiile sale, fiecare tînăr de la sate este chemat să facă cunoscute succesele obținute de patria noastră pe drumul construirii socialismului, sub conducerea partidului, să mobilizeze țăranii muncitori la îndeplinirea sarcinilor în agricultură, prevăzute pentru cel de-al doilea plan cincinal. Tinerii intelectuali trebuie să devină ajutoare prețioase, agitatori neobosiți și pricepuți în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii, să explice țăranilor muncitori cu răbdare și în mod convingător că numai gospodăria agricolă colectivă, numai munca în comun a pămîntului și folosirea tehnicii înaintate pot asigura belșug și bunăstare în casa fiecăruia. In munca politică de convingere a țărănimii muncitoare asupra avantajelor agriculturii socialiste, o însemnătate deosebită au documentele Congresului al II-lea al partidului, în care se arată limpede cum trebuie dusă munca și care sînt căile ce asigură victoria socialismului la sate.

Intelectualii satului trebuie să fie neobosiți propagandiști ai învățăturii marxist-leniniste și ai politicii partidului în mijlocul țărănimii muncitoare. Ei o pot face ca propagandiști ai cercurilor politice U.T.M., conferențiari pe lîngă căminul cultural, în cercurile de citit etc. Explicînd politica partidului, ei trebuie să arate țăranilor muncitori că atîta timp cît clasele exploatatoare n-au fost complect lichidate, lupta de clasă este lege a dezvoltării societății noastre.

Sub conducerea organizațiilor de partid, intelectualii satului, utemiștii pot da o mare contribuție în munca culturală de masă la sate. Aceasta depinde însă și de munca organelor și organizațiilor U.T.M., care trebuie să-i mobilizeze intens, să se preocupe neîncetat, cu toată atenția de educația lor politică și ideologică.

Plenara a III-a a C.C. al U.T.M., în Hotărîrea cu privire la sarcinile U.T.M. pentru îmbunătățirea muncii politice, culturale și sportive de masă în rîndurile tineretului de la sate, a cerut organelor și organizațiilor U.T.M. să se preocupe cu grijă de tinerii intelectuali de la sate, atrăgîndu-i în mai mare măsură la munca de organizare și îndrumare a activității politice, culturale și sportive de masă.

Comitetele regionale și raionale U.T.M. au datoria să se ocupe de îndrumarea tinerilor intelectuali de la sate nu sporadic și întîmplător, ci în mod continuu, cu perseverență și cu simț de răspundere. Organele și organizațiile U.T.M. trebuie să cunoască temeinic pe tinerii intelectuali din fiecare comună, posibilitățile și pregătirea lor, să le cunoască problemele de muncă și de viață, să-i antreneze în permanență, astfel ca ei să-și poată aduce întreaga contribuție la bogata activitate cultural-educativă în rîndul țărănimii muncitoare.

Scînteia tineretului

LITERATURA-ARTĂ

Cel de al doilea Congres al P.M.R. a deschis noi şi mărețe perspective de dezvoltare literaturii din țara noastră. El a trasat cu limpezime linia pe care trebuie s-o urmeze critica noastră literară în lupta pentru promovarea realismului socialist.

În această direcție, o sarcină permanentă, niciodată învechită, este analizarea şi dezbaterea celor mai valoroase opere apărute în ultimii ani. Una dintre aceste opere, în domeniul dramaturgiei, este „Citadela sfărîmată" de Horia Lovinescu, de care se ocupă articolul de mai jos.

SFĂRÎMAREA MIRAJELOR

Andrei Băleanu

Piesa începe printr-o explozie de exuberanță tinerească, Kuki şi-a luat bacalaureatul şi e în culmea veseliei. Acum se „simte" bărbat în toată puterea cuvîntului Nu mai e Kuki, e domnul Petru Dragomirescu. Un „domn" foarte copilăros încă, dar plin de însuflețirea cuceritoare a adolescenței. …nuri înaripate îl îndeamnă să se arunce în vîltoarea luptei, îl cheamă spre o viață plină, bogată Pfff! Jos cu zidurile Bastiliei! Jos cu meschinăria şi conformismul stupid!

Vezi însă, „domnule" Petru Dragomirescu, te-ai cam pripit. Uiți că trăieşti încă în anul de grație 1943 şi eşti vlăstarul unei familii care, prin mamă, se trage, ce-i drept, din mediul unor oameni cinstiți şi muncitori, în schimb din partea tatălui ea îşi are obîrşia într-o viță de pseudo-intelectuali lingăi şi parveniți Ți-o va aminti cu promptitudine intrarea neaşteptată a tatălui, care cu gravitate impozantă va reduce revoluția ta adolescentă la proporțiile unei glume nesărate. Intr-un discurs plin de suficiență imbecilă, el îți va aminti că eşti „un Dragomirescu", adică membrul unei familii la fundamentul căreia domnia sa tatăl tău — după cum singur declară cu emfază — a pus principiile: dumnezeu şi tronul, respectul pentru cei mari, intransigența morală etcetera, etcetera...

Oh! Ce ruşine, cîtă scîrbă îți fac toate acestea! Cum te sufoci în această cuşcă a Dragomireştilor! Nu, Petru nu mai poate şi nu mai vrea să rabde, are să evadeze, are să lupte... Dar este el oare pregătit pentru adevărata luptă, pentru acea luptă care să sfarme însăşi zidurile şi lanțurile închisorii care-l înăbuşă? Din păcate, nu, Petru vede în fața o singură ieşire — e calea pe care i-a insuflat-o fratele său Matei: evadarea în aventură, actul gratuit, primejdia pentru primejdie, „autorealizarea" pe planul unei existențe ideale, „dincolo de bine şi de rău".

Petru se avîntă cu toată ființa sa către această lume de himere. Nu din convingere politică — dimpotrivă, ignorînd şi disprețuind orice politică — doar pentru plăcerea riscului şi a aventurii, el face inconştient jocul propagandei fasciste, hotărîndu-se să plece voluntar pe frontul antisovietic, de unde se va întoarce orb şi decepționat.

Aceleiaşi false evadări îi plăteşte tribut şi Irina. Dăruindu-se cu totală încredere mirajului îmbătător al unei dragoste exaltate, pe care i-o oferă Matei, ea va înțelege pînă la urmă că acesta nu e în stare s-o ducă spre fericire, căci pasiunea sa este hrănită cu miazmele îndepărtării de viață, ale refugiului în individualismul „celor puțini şi aleşi", cu miazmele unei filozofii morbide, descompuse.

Urmărind destinele lui Petru şi al Irinei, Horia Lovinescu reliefează una din laturile profund tragice ale epocii noastre de mari transformări sociale. In chinurile agoniei sale, orînduirea burgheză zdrobeşte multe din forțele vii ale societății, schilodeşte multe vieți sănătoase, otrăveşte multe conştiințe cinstite, umple de amărăciune multe suflete nevinovate. Agățîndu-se de ultimul pai al existenței sale, burghezia întunecă anii cei mai frumoşi ai unor tineri ca Petru şi Irina, îi striveşte sub teascul moralei egoiste a banului — iar dacă nici aşa nu reuşeşte să le înfrîngă dorul de libertate, îi aruncă în ghiarele unei ideologii amăgitoare care duce la disperare şi moarte.

Dar tragedia aceasta nu e fără salvare. In partea a doua a piesei, vedem cum în condițiile democrației populare viața cea nouă pătrunde irezistibil prin zidurile „citadelei" Dragomireştilor, atrăgînd puțin cîte puțin pe Irina şi Petru şi, în cele din urmă, absorbindu-i cu totul, recîştigîndu-i, smulgîndu-i din mijlocul bălăriilor ce-i împresuraseră. Fără a ocoli tragicul din viață, dezvăluindu-l cu multă înțelegere a durerilor omeneşti, autorul opune, însă blazării sumbre a lui Matei, o viziune profund optimistă a vieții.

Clarificarea treptată şi victoria morală a lui Petru şi Irina sînt rezultatul firesc al aceluiaşi proces istoric care pecetluieşte definitiv falimentul filozofic şi uman al lui Matei. E cunoscută încă din „Lumina de la Ulmi" predilecția lui Horia Lovinescu pentru demascarea zvîrcolirilor ideologice ale burgheziei muribunde. În „Citadela sfărîmată", dovedind creşterea puternică a talentului său, Lovinescu face un examen mult mai profund al căilor şi consecințelor acțiunii ideologice a duşmanului, într-unul din cele mai importante domenii — şi anume înşelarea, inducerea în eroare a unor tineri cinstiți. Autorul face aici un serios pas înainte în ceea ce priveşte analiza amănunțită a drumului plin de torsiuni sufleteşti, care duce de la individualismul filozofic, disprețul față de oameni şi retragerea în „turnul de fildeş", pînă la pactizarea directă cu burghezia pe tărîm politic. Fără a sugera justificări psihologice ale personajului negativ — cum au avut poate unii impresia — această analiză îi pune carne şi oase, îl înfățişează în realitatea sa vie şi complexă, dînd imaginii sale o deosebită forță de generalizare.

Autorul nu se mulțumeşte să-i lipească lui Matei eticheta de otrăvitor de suflete Aceasta ar fi redus semnificația lui la proporțiile unei răspunderi individuale. Matei e însă înfățişat ca o rotiță într-un funest angrenaj. El este un exponent al descompunerii culturii burgheze — el însuşi produs şi totodată propagator al acestei descompuneri. Il vedem afundîndu-se tot mai adînc în nisipul mişcător al ideologiei lui mincinoase, otrăvindu-se cu propria sa otravă, aşa încît sinuciderea sa apare ca o supremă confirmare a sterilității şi falsității lumii lui de miraje.

Dar dacă în persoana lui Matei este acuzată întreaga cultură putredă burgheză, e oare micşorată prin aceasta vina lui personală? Nicidecum. Zadarnic încearcă Matei să cerşească, la un moment dat, compătimirea fratelui său, sub pretextul că este ca un actor, obligat să joace aşa cum i-au impus condițiile exterioare — viața, împrejurările, educația Zadarnic pozează el în victimă a unui determinism inexorabil — el, acelaşi Matei care pretindea că filozofia pe care o profesează dă cheia libertății absolute. Concepția filozofică a lui Matei e strînsă astfel în cleştele propriilor ei contradicții. Elementele de bază ale arsenalului ideologic al lui Matei sînt supuse unei necruțătoare confruntări cu viața reală şi sînt infirmate pe scenă în chip deosebit de convingător — ceea ce constituie unul din meritele principale ale piesei lui Horia Lovinescu. Infățişîndu-l pe Matei în evoluția sa treptată, alunecînd tot mai mult pe panta dezechilibrului intelectual şi a decăderii morale, autorul subliniază nenumăratele posibilități pe care le avea Matei de a alege un alt drum, de a „arunca pe foc textul vechi" — cum se exprimă Petru. Cîtă vreme vedem încă în Matei un om aflat pe poziții greşite, dar sincer în zbuciumul său, crezînd în propriile sale ficțiuni, în sufletele spectatorilor continuă poate să-şi găsească locul un sentiment de milă şi o speranță de îndreptare. Ca şi Petru, îl compătimim încă întrucîtva pe Matei, considerîndu-l un om nenorocit. Sau, împreună cu Irina, mai aşteptăm din partea lui un efort prin care să-şi refacă viața Dar Matei nu va face acest pas, căci e prea slab, prea îngîmfat, prea egoist, prea orgolios şi individualist, prea lipsit de dragoste pentru oameni. Pe măsură ce-l vedem devenind o „baltă stătută", o zdreanță omenească, ajungem să-l disprețuim şi să-l urîm, ca pe un impostor, ca pe un complice al foştilor afacerişti, al speculanților, sabotorilor şi spionilor, alde Adela, Costică, Găttescu. După lăsarea cortinei, în sufletul spectatorului nu mai rămîne nici urmă a unui sentiment de compasiune pentru Matei — cum li s-a părut unor critici teatrali. Sinuciderea lui Matei se produce abia după ce, în desfăşurarea conflictului, el a fost despuiat de întreaga fațadă strălucitoare pe care şi-o confecționase şi ne apare limpede în adevărata sa goliciune interioară.

După cum se vede din piesă, lui Horia Lovinescu îi plac contrastele ascuțite, succesiunea rapidă sau chiar simultaneitatea unor situații care se neagă reciproc, punînd în lumină dezumflarea miturilor şi sfărîmarea mirajelor. Astfel, în relațiile dintre Matei şi Irina, alternarea momentelor de pasiune şi speranță cu ciocnirile ascuțite, măreşte încordarea dramatică şi oglindeşte cu puternic realism grelele încercări sufleteşti prin care trece Irina, pierzînd treptat încrederea în dragostea în care a pus totul şi pe care se străduieşte cu disperare s-o salveze, să n-o lase să se spulbere ca un balon de săpun.

Contrastul este părintele comediei, ca şi al tragediei. Dacă mirajele plăsmuite de Matei se sparg în cioburi cu reflexe tragice, citadela familială idolatrizată de Grigore Dragomirescu plezneşte „ca un dovleac răscopt", dezvelindu-şi caraghios miezul zbîrcit, zaharisit şi insipid.

Ramolitul Grigore Dragomirescu din 1948, care se rățoieşte comic în pragul uşii: „Eu sînt stăpîn aici, eu comand. Nu dau voie! Nu permit!", pentru a se întoarce apoi la acțibildurile sale, nu este decît o copie caricaturală a nu mai puțin ridicolului Grigore Dragomirescu din 1943, care, în calitatea sa de tată de familie respectabil, proclama patetic: „Eu sînt un om tare...". „Ai norocul că te-ai născut într-o familie onorabilă, care e o piatră solidă la temelia societății". Tot ceea ce spune şi face Grigore, capătă automat sensul exact opus. Astfel încît străduințele sale de a ridica moralul patriotic al familiei după Stalingrad („Ai noştri ca brazii!"), ca şi încercările pe care le face în 1948 de a da aparența că se poartă în spiritul vremii (vorbeşte numai cu „tovarăşe", scrie articole la gazeta de stradă) apar, spre hazul spectatorilor. ca o expresie a neputinței totale de a înțelege cît de mult a fost depăşit de istorie. Ramolismentul său dobîndeşte astfel valoare de simbol — e ramolismentul unei clase întregi care a pierdut definitiv orice simț al realității. Cu cît îşi închipuie Grigore că este mai dibaci şi mai pătrunzător, cu atît apare mai comic, mai ridicol.

Oglindind veridic soarta complexă a intelectualității din mediul burghez în perioada de trecere de la capitalism la socialism, Horia Lovinescu a creat imaginea tipică a familiei Dragomireştilor sub forma unui mozaic, în a cărui compoziție se găsesc atît slugi servile ale capitalismului cît şi oameni care nu şi-au găsit încă drumul, atît cavaleri ai mistificării ideologice burgheze cît şi elemente înaintate, care păşesc hotărît alături de poporul muncitor. Acestei din urmă categorii îi aparține bunica lui Matei şi Petru. Savanta Dinescu este întruchiparea omului de cultură cinstit, progresist, de o înaltă factură intelectuală şi morală. Reuşita lui H. Lovinescu — care reprezintă totodată o experiență prețioasă a dramaturgiei noastre noi — constă mai ales în aceea că bunica este într-adevăr mult superioară tuturor celorlalte personaje, le depăşeşte şi le domină, e mult mai vie şi mai bogată sufleteşte decît ele. nu numai în intenția autorului, ci în fapt, în chip sensibil pentru spectatori. E imaginea unei femei dintr-o bucată, o figură originală, de o nesecată energie şi tinerețe, în plină putere de creație la o vîrstă foarte înaintată. Cu un ochi critic neiertător, ea înfierează tot ce e putred în familie, caracterizează locul real al fiecăruia în scara valorilor umane. Atunci cînd bunica se află în scenă, toate celelalte personaje sînt raportate în chip necesar la ea. In fața ei păleşte strălucirea inteligenței sterpe a lui Matei, se frînge trufia Adelei. Lîngă ea şi Petru şi Irina devin mai lucizi, mai maturi; de la ea învață ei multe lucruri care-i ajută să regăsească drumul spre omenire şi încredere în viață.

Mult mai palid sînt redate în piesă caracterul Caterinei şi al lui Dan Pleşa. Acțiunea binefăcătoare a învățătoarei asupra lui Petru se petrece aproape numai în afara scenei. Cît priveşte pe Dan, el nu ilustrează prin propriul său exemplu frumoasele şi justele cuvinte pe care le rosteşte: „Cred că mediocritatea nu-i atît a omului, cît a scopului... Dacă-i dai unul om, oricît de obişnuit ar fi el, un scop mare, îl smulgi din mediocritate". Dan apare ca o figură ştearsă şi mediocră, pe care nu-l credem capabil să umple golul lăsat în sufletul Irinei de Matei. De altfel, dragostea lui Matei pentru Irina păstrează pînă la sfîrşit o aureolă de căldură, sinceritate şi profunzime, atrăgîndu-i din partea publicului o simpatie care n-o merita. In schimb sentimentele lui Dan, ca şi dragostea ce se înfiripă între Petru şi Caterina, se comunică spectatorului în clişee fade, lipsite de emoție.

Una din laturile unde se manifestă puternic talentul literar al lui Horia Lovinescu, este zugrăvirea ciocnirilor de idei, în țesătura vie a conflictului dramatic. Invățînd creator din exemplul lui Gorki, autorul stăpîneşte arta de a construi dialoguri în care se dezbat cu multă plasticitate probleme ideologice înalte Proclamate nu ca o lecție învățată pe dinafară, ci ca principii de viață izvorîte dintr-o adîncă înțelegere şi adeziune personală, marile adevăruri filozofice şi politice familiare spectatorului, nu sună pe scenă şablon, ci dobîndesc o nouă putere de convingere. Tocmai această contopire totală a eroilor cu ideile pe care le exprimă, dă luptei ideologice din piesă o atare valoare emoțională, în fața căreia ironiile lui Matei („Mă îndoctrinezi?", „Ai început să vorbeşti în clişee propagandistice") nimeresc în gol

„Citadela sfărîmată" ridică de altfel numeroase probleme de măiestrie, care ar merita să fie dezbătute mai pe larg de critica literară. Vrem să subliniem aci, de pildă, priceperea cu care dramaturgul creează, în condițiile cerute de specificul scenei, împrejurările tipice ale conflictului său. Piesa „Lumina de la Ulmi" a fost pe bună dreptate criticată pentru coincidențele forțate, căutate, puse la cale de autor în mod artificial, în vederea unui anumit deznodămînt. Creşterea meşteşugului dramatic al lui Horia Lovinescu se vede şi în strînsa înlănțuire logică a acțiunii din „Citadela sfărîmată", unde însesi coincidențele se produc, în cea mai mare parte a cazurilor, foarte firesc, ca şi oricare alt element al vieții, prilejuind scene pline de umor (intrarea solemnă a tatălui, care primeşte ulult în cap perna aruncată de Petru, în vreme ce acesta strigă: „Jos imbecilii!") sau momente de mare tensiune (intrarea sau ieşirea din scenă a unor personaje, fără ca Petru să le poată vedea).

O particularitate a stilului lui Horia Lovinescu este talentul său de a caracteriza concis un om sau o situație printr-o imagine bine aleasă, expresivă şi cuprinzătoare. Astfel Grigore este „un cabotin de bîlci şi un prost. Un prost pedant, cu fanatismele semidoctului, un soi de Mr. Homais, în sfîrşit un mic burghez mai plat decît un cap de pioneză". Adela — spune bunica — „e totuşi un caz: proastă ca o gheată, însă cînd e vorba de afaceri sau de intrigi, îşi descoperă un soi de geniu". „Cînd intri mata în casă, bunico, parcă se deschid uşile şi ferestrele", îi spune Petru savantei Dinescu. In general, limbajul este folosit (mai ales în cazul lui Grigore) ca un bun instrument de tipizare a personajelor. De aceea socotim că sînt scăpări ale autorului atunci cînd bunica trînteşte netam-nesam o exclamație pe franțuzeşte sau cînd Petru spune în chip nefiresc de căutat fața de caracterul lui simplu şi deschis: „Sînt singur pe insula întunericului meu..."

Calităților remarcabile ale textului li s-au alăturat eforturile rodnice ale tuturor celorlalți factori răspunzători de izbînda spectacolului de la Teatrul Național, obținîndu-se astfel un însemnat succes nu numai al dramaturgiei noastre dar şi al artei noastre teatrale.

Colectivul care a realizat spectacolul de la Teatrul Național a ştiut să împletească în chip deosebit de expresiv imaginea de ansamblu a destrămării crescînde ce-şi face loc în casa Dragomireştilor, cu grija pentru detaliile care dau culoare, imprimînd scenei o anumită atmosferă ce contribuie la a sugera spectatorului iluzia trăirii unor evenimente reale.

Iluzia trăirii reale!... Căci în definitiv, ce altceva e teatrul decît o iluzie, o ficțiune înscenată cu farduri şi sufler, între decoruri de carton? Piesa lui Horia Lovinescu, folosind cu măiestrie mirajul scenei ca instrument de spulberare a mirajelor este o nouă dovadă că teatrul adevărat nu ne îndepărtează de viață, ci ne apropie de ea, ne ajută să desluşim mai bine tîlcurile ei adînci.

Trei tineri şi dragostea...

Să fiți trei buni prieteni, tineri, hotărîți să plecați într-o lungă călătorie de studii pe mare şi deodată să observați că unul dintre voi s-a îndrăgostit, vrea poate să se şi căsătorească. Nu, hotărît, nu puteți rămîne indiferenți! Căsătoria aceasta înseamnă că nu veți mai locui împreună în cămin, că nu veți mai putea învăța şi nu vă veți mai plimba împreună şi chiar călătoria mult visată o veți face poate numai în doi.

Astfel gîndeau şi Mark şi Andriuşa despre prietenul lor Kostik. Trebuie să recunoaştem că aveau puțină dreptate. Numai că, vedeți, în viață se întîmplă lucruri neprevăzute şi însăşi viața este aceea care va infirma părerile lor. Vreți să ştiți poate ce-au făcut cei doi pentru „salvarea" tovarăşului, căci aşa cum spun ei pe o melodie simpatică: „O prietenie din copilărie / Nu-i o jucărie..."? Ajungem şi acolo. Deocamdată trebuie să vă arătăm că eroii despre care e vorba aparțin comediei muzicale sovietice „Cu dragostea nu-i de glumit" de B. Dihovicinîi şi Slobodskoi care s-a montat de curînd pe scena Teatrului de Estradă din Capitală şi vă recomandăm să petreceți cîteva ore alături de aceştia în glume, cîntece şi voie bună. De altfel nu sînt acestea singurele foloase pe care le veți trage de pe urma cunoştinței cu tinerii noştri. De, cine ştie, poate ați auzit despre cazuri asemănătoare şi — fără să vă închipuiți că lucrurile s-ar putea petrece întocmai — o să puteți da totuşi un sfat.

In două direcții şi-au îndreptat atacul Mark şi Andriuşa: 1. compromiterea lui Kostik în fața presupusului socru care să nu-i mai permită Zoiei să-l ia de bărbat şi 2. inventarea unei „neveste" pentru unul din ei cu sarcina de a-l convinge pe Kostik de toate „pacostele" pe care le presupune căsnicia. Şi au trecut la acțiune...

N-o să vă istorisim toate întîmplările prin care trec eroii noştri, pentru ca întîlnirea voastră cu ele să nu-şi piardă hazul. Vă vom spune doar că actorul Florin Vasiliu de la Teatrul Tineretului. în rolul lui Mark, realizează cu farmec şi umor caracterul acestui tînăr serios, bun prieten şi tovarăş, nevoit să facă față unor împrejurări caraghioase în care devine „soț fără voie". Ochii Nastenkăi (artista Didi Ionescu-Felea) pe lîngă privirile reci, ascuțite, de „nevastă" rea şi cicălitoare pe care le aruncă, mai pot exprima şi altfel de sentimente. Şi Mark, cu tot disprețul lui pentru „sexul frumos", se trezeşte prizonierul acestor ochi.

Poate credeți că Andriuşa (interpretat de Nicolae Nițescu care se dovedeşte a fi nu numai un bun cîntăreț de muzică uşoară) are temei să rîdă de el? Aş! Şi el o pățeşte. După ce împreună cu Mark face pe bețivul, îngîmfatul, amoralul, în casa tatălui Zoiei, pentru ca aceasta să vadă ce fel de prieteni are băiatul pe care l-a ales fiica lui, băieții află că profesorul nu e altul decît conducătorul expediției în care vor ei trei să plece. De încurcătura asta scapă el pînă la urmă, nu scapă însă de farmecul Zoiei (interpretă Doina Şerban) care nu-i nici pe departe logodnica lui Kostik — cum bănuiau — ci viitoare membră a aceleaşi expediții.

Cum rămîne cu Kostik atunci? Nici o grijă. Kostik, (interpretat de tînărul Adrian Pop), pe lîngă gradul de matroz de rangul II pe care-l capătă, ca şi prietenii lui, devine în acelaşi timp subalternul şi „jumătatea" timonierului de pe vas, Olga Atamanenko (Jeni Săndulescu). Ce vreți, „cu dragostea nu-i de glumit"!

Nu putem decît să salutăm acest spectacol tineresc al Teatrului de Estradă, pus în scenă cu vervă de regizorul N. Frunzetti, şi prezentat sub direcția muzicală a lui Gelu Solomonescu, care pune în valoare melodiile vesele, încîntătoare, pline de poezie ale compozitorului sovietic Bogoslovski. E un spectacol care lărgeşte varietatea repertoriului teatrului, într-un gen mult gustat de public.

De aceea, ni se pare cu totul nepotrivită muzica introdusă în finalul fiecărui act, în spectacolul de la Estradă. Rezonanța ei de fanfară cu un zgomot asurzitor pe care-l fac instrumentele de suflat aminteşte de sfîrşitul numerelor de circ, cînd leii sau tigrii părăsesc arena, şi nu e potrivită aici.

Cu montarea acestei noi comedii muzicale, Estrada noastră a dovedit că se poate debarasa de vechile practici ale fostului teatru „de revistă", realizînd creații scenice de bun gust, la un nivel artistic mai ridicat.

SUZANA VOINESCU

O scenă din piesă

Ştefan Iureş

VENUS

Spuma albă împietrită peste-eresul vechi rămîne,
Chipul supraviețuieşte zeităților păgîne.

Şi-am rămas din treaptă-n treaptă însetați de frumusețe
Ca, pe plaiul Mioriței, vraja ei să se resfețe.

Sus la stînă baciul taie fluieraş din ramuri frînte
Şi-l încrustă ca şi-auzul şi privirea să-şi încînte.

Mai spre vale poarta mare şi-o-nfloreşte gospodarul
Parcă-altminteri pe sub poartă n-ar putea să-şi scoată carul.

Decît pînza de păianjen horbota mai fină este,
Chiamă-altițele păcatul la fecioare şi neveste...

Ți-e şi drag să bei din cofa smălțuită-n chip şi fel.
Un brad-nalt, cu vîrfu-n soare, avu meşterul penel.

Bucurie, -naripare, sprijin, rază, mîngîiere,
In comorile acestea află omul — şi le cere.

Iar poporului, frumosul este pasă-mi-te oglindă
Ca, privindu-se într-însa, chipul său să şi-l desprindă

Fost-au alții — blestemat le fie numele în veci —
Slabi la minte, grei la fiere şi la inimă prea seci,

Grămădeau podoabe scumpe cîte n-au mai încăput
Să-şi acopere cu ele sufletul uscat şi slut.

Că pe cărnuri veştejite de dorințe nesătule
Se boțeau mătăsuri mîndre şi păleau măiastre scule.

...Dar a fost deajuns să-mpingem iazma de ciocoi pe trepte
Ca podoaba să sclipească şi mătasea să se-ndrepte.

Lacrima din alte timpuri s-a făcut mărgăritar.
Fără frumusețe, mîine, n-om trăi o zi măcar.

JURĂMINTE

Sînt jurăminte care țin o zi.
Rostit, uitat — ce viață efemeră...
Iar altele străbat din eră-n eră.

Pe-o bancă, două umbre. Treci grăbit
Să nu fii martor unor mari cuvinte
Al căror drum îl ştii de mai-nainte...

„Deapururi", „pe vecie" şi „etern" —
Au ele-acoperire-n aur, oare,
Rostite de ființe muritoare?

Copilăreşte poți s-ajungi sperjur
Cînd veşnicia-ți cade aşa, din gură,
De parcă-i strop sau e fărîmitură!

La însoțirea dintre două inimi
Se cere jurămîntul, ca şi-un tei
Ce străjuie deasupra, deobicei...

...M-aud îndrăgostiții, mînioşi.
Mi-e dragă -nfierbîntata lor revoltă.
Să-şi jure deci, netulburați, sub boltă.

Eu unul cred în dorurile mari
Ce trec peste firavele decenii
De care-aveam noi parte, pămîntenii.

Eu cred în acel unic jurămînt
Cu sînge scris pe pietrele cetății
Atunci, la cucerirea libertății.

Eu cred în jurămîntul popular
Ce-nchide pacea-n miezul său fierbinte
Pecetluit cu mii de jertfe sfinte.

Eu cred în jurămîntul tăinuit
Pe care-l face sieşi omenirea
Privind, pe roşii piscuri, fericirea.

Acolo-n vastul cor universal
Auzi şi glasul meu. Şi nu e solo.
Răsună jurămîntul meu acolo,
In fluviul fără moarte, simplu val.

Marea simplicitate a maturității artistice

Este evident că nu e vorba de un raport cantitativ; cînd două sau mai multe arte îşi dau mîna, efectul transmiterii mesajului de idei este mai profund, specificul fiecăreia din ele complectîndu-se reciproc în reliefarea mai pregnantă a unor imagini bogate în semnificații. De aceea este cinematografia atît de populară, iubită şi apreciată de mase, cărora le încheagă într-un tot unitar mijloacele diverselor arte, convergînd în realizarea unei opere ce devine astfel mai convingătoare, mai accesibilă.

In lumina aceasta, ni se pare că editarea recentă a impresionantului poem al Mariei Banuş „Ție-ți vorbesc, Americă", cu desene de Florica Cordescu, nu reprezintă o simplă carte ilustrată, ci oferă un exemplu concludent de sinteză superioară, născută prin colaborarea creatoare a două arte. In carte desenele sînt astfel dispuse încît fiecare din ele vine să dea o mai mare plasticitate momentelor principale ale poemului, adîncindu-le sensurile politice viguroase, atît de actuale. Aici credem nimerit să semnalăm faptul că desenatoarea a pătruns în structura distinctă a operei literare şi a înțeles ce anume se cere de la creionul ei, neaventurîndu-se în încercarea de a urmări ca o umbră conturul poemului. Florica Cordescu a fixat pe hîrtie oglindirea marilor frămîntări ale eroilor pe chipurile acestora, creînd un fel de film al poemului şi lăsînd de o parte acele figuri de stil proprii artei cuvîntului vorbit, ce nu şi-ar fi putut găsi o încarnare fericită în desen

De pe coperta volumului priveşte una din cele două mame al căror dialog de gînduri alcătuieşte miezul poemului; chipul desenat se adresează parcă la unison cu eroul liric: „Ție-ți vorbesc, Americă" — nu numai țării de peste ocean, ci fiecărui om cinstit din lume. Femeia are într-adevăr o înfățişare zguduitoare, conformă cu gravitatea întrebării esențiale care-i arde buzele.

In poemul Mariei Banuş, dialogul se poartă între mame, fiindcă mamele care dau naştere omului poartă cea mai omenească răspundere pentru această viață al cărei preț devine — în lumina uriaşelor cuceriri făcute pentru salvarea şi înfrumusețarea ei — cu atît mai mare cu cît primejdia care o amenință e mai năprasnică decît oricînd. Dialogul se poartă între mame deoarece, nefiindu-i teamă de aparente repetiții, de reluarea unei imagini care a mai fost folosită, poeta a înțeles ce resurse încă neexplorate ascunde această imagine literară apropiată de inima oricărui om Şi a ales-o tocmai fiindcă o asemenea imagine, pătrunzînd nemijlocit pînă în adîncul conştiinței omeneşti, fie ea oricît de înstrăinată de artă, era necesară în frămîntarea unei întrebări de al cărei răspuns atîrnă soarta omenirii.

Imaginea aceasta este numai o singură dovadă despre marea simplicitate a poemului, simplicitate care — după cum spunea Ilya Ehrenburg într-un studiu despre Pablo Neruda — este a „înțelepciunii pe care o cîştigă artiştii la vîrsta maturității". De altfel, citatul acesta poate fi folosit şi pentru o apropiere între poemul despre care vorbim şi creația marelui scriitor chilian ca şi cea a lui Walt Whitman, cu care are contingențe în larga respirație, în forța ideilor majore, răscolitoare, exprimate, în tonul direct, deschis, plin de patos, pretinzînd un răspuns imediat, categoric.

„Ție-ți vorbesc, Americă" clocoteşte de viață, folosirea cu precădere a personificării conferindu-i o mare expresivitate. Duşmanii vieții şi ai popoarelor sînt reprezentați prin minciuna care s-a încolăcit în jurul mamei; fascismul este „cățeaua cu ochii injectați" care pretinde să vorbească în numele Europei, deşi este călăul bătrînului continent.

Gîndurile celor două mame care se încrucişează în eter apropie universurile lor, casele şi familiile lor, dizolvă marile întinderi de apă şi pămînt. Astfel ni se sugerează ideea despre faptul că în zilele noastre oamenii sînt mai legați ca oricînd între ei, soarta unuia depinde de cea a tuturor; depărtarea dintre ei nu poate constitui o apărare în fața primejdiei războiului, după cum nu reprezintă nici o justificare pentru pasivitate, pentru reținerea protestului în fața crimei pregătite de cercurile imperialiste visînd la dezlănțuirea unui nou război. Chestiunea apărării păcii devine evident o chestiune personală a fiecărui om de pe glob, interesat fățiş în asigurarea liniştei şi fericirii căminului său, chemat să acționeze ferm împotriva primejdiei războiului.

Şi iată acum cîteva cadre ale filmului desenat de Florica Cordescu, care însoțesc poemul. Mama americană scrutează neliniştită spațiile şi timpul, încercînd să adulmece de unde pîndeşte războiul. Banda de trustmeni, politicieni şi militarişti, care uneltesc împotriva popoarelor, e țintuită la stîlpul infamiei de patosul desenului ca şi al poemului. Mama de dincoace de ocean, trezită din somn de visul groaznic ce-i reaminteşte nenorocirea războiului trecut, avertizînd acum împotriva unui nou măcel. Şi apoi deznodămîntul:

cele două mame, fața-n față, tot mai aproape, prevestind ziua cînd noroadele se vor cunoaşte şi uni într-atît, încît să strivească definitiv pe ațîțătorii la război, spre liniştea şi pacea globului, a maternității — izvor de viață, a cărei icoană duioasă, liniştitoare, fremătînd de dragoste a prins-o atît de bine în ultima ilustrație Florica Cordescu. Nu încape îndoială că succesul acestei împletiri între cuvînt şi desen trebuie căutat în primul rînd în felul cum cele două artiste au ştiut să-şi acordeze instrumentele la acelaşi diapazon, blînde şi iubitoare în prezența mamelor, necruțătoare în şarja asupra ticăloşilor purtători de moarte, imperialiştii dornici de noi războaie.

Iar cititorii poemului, fiind în acelaşi timp admiratori ai desenelor, nu pot decît să mulțumească celor două creatoare de frumos.

MIRCEA ANDREI

Propagandista

— Nu pot, tovarăşe. N-am timp. Pur şi simplu n-am timp. Trebuie să am grijă de casă, trebuie să învăţ. Mi-am făcut planul meu de învăţătură pentru acest an... Irina ridică din umeri puţin enervată de neînţelegerea celor care o chemaseră.

— Tovarăşă Georgescu (ton greu, sec, oficial). Se poate? Dumneata să vorbeşti în felul acesta? Şi secretarul — Dudău Gheorghe — se uită dojenitor la faţa slăbuţă ce stătea în faţa lui. Tocmai dumneata, se poate?

— Dar, înţelegeţi-mă şi pe mine, îmi vine greu...

— Tovarăşă! E sarcină de organizaţie.

— Bine, dar...

— Tovarăşă? (ton intrigat) Dumneata crezi că ne jucăm cu sarcinile de organizaţie? Şi Dudău se uită la instructorul raional care-i aruncă o privire aprobatoare. Unde-i sarcină, nu-i tocmeală, tovarăşă, asta ca să ştii. (Înfierbîntat). Şi mă rog, unde-i conştiinţa dumitale? Da, da, degeaba te uiţi mirată. Conştiinţa dumitale unde este?

Irina oftă şi apoi răspunse resemnată:

— Bine, tovarăşe. Spuneţi-mi ce am de făcut.

— Aşa da, tovarăşă Georgescu, mai putem sta de vorbă. Şi-i aruncă instructorului o privire triumfătoare: „Ai văzut?"

Irina a plecat puţin cam abătută de la colţul roşu al atelierului de zonă C.F.R. Buzău. Era acum propagandistă la cursul seral anul doi şi trebuia să meargă la cabinetul de partid de cîte ori va fi anunţată. Şi nu pentru asta era abătută, ci, aşa cum gîndea ea, pentru lipsa de înţelegere a secretarului: „Ce dracu, parcă el n-ar fi om".

Seara, Irina s-a trezit răscolind casa în căutarea caietelor cu însemnări de la cercul politic pe care-l condusese cu un an în urmă. Le cercetă cu atenţie şi apoi se apucă să-şi linieze şi să-şi pregătească altele.

In casă începu să miroase a mîncare arsă.

...A uitat de discuţia cu secretarul, a uitat de clipele cînd se străduia să-i demonstreze cît e greu. Era în firea ei acea calitate a omului deosebit care atunci cînd se apucă de un lucru nu mai poate avea reticenţe, îşi pune tot sufletul în realizarea lui.

Prima lecţie a ţinut-o odată cu adunarea festivă de deschidere a anului de învăţămînt politic. A vorbit simplu, cald, s-a străduit chiar să mai spună şi cîte o vorbă de duh. Vroia să nu plictisească oamenii, să-i facă să aştepte cu nerăbdare şedinţele cercului. S-a îmbrăcat frumos, cu grijă. Nu s-a ferit, în decursul timpului, să discute cu fetele din cerc nici despre „problema" modelelor de rochii, a pieptănăturii etc...

Încă din anul de învăţămînt trecut şi-a făcut obiceiul de a cerceta periodic caietele de studiu ale cursanţilor. Acum în birou nu a rămas decît ea. Deschide fereastra să primenească aerul şi respiră adînc. Faptul că simţi în orice clipă că ai ceva de făcut, ceva de care răspunzi tu, îţi dă un sentiment atît de plăcut! Trecerea aceasta agitată prin bruscheţea ei, de la infinita adunare a cifrelor — necesară şi firească în contabilitate — la controlarea atentă a caietelor de studiu ale unor oameni pe care tu îi ajuţi să înveţe, la lămurirea unei mame şi gospodine să vină regulat la cursuri şi apoi la treburile tale gospodăreşti, te face să vibrezi într-un mod deosebit, plăcut, la cea mai mică atingere a vieţii. Şi Irina trăieşte cu toată fiinţa ei în vîltoarea vieţii.

...Citeşte dintr-un caiet notiţele scrise grăbit, neglijent şi treptat o cută i se adînceşte pe frunte.

„Ei, nu! De data asta am să i-o zic de la obraz. Da ce, tovarăşe Matei, noi ne adunăm aici să ne pierdem timpul sau să învăţăm? Dumneata nu-ţi notezi cu regularitate esenţialul şi aşa nu mai merge. Noi trebuie să înţelegem mai bine viaţa, da, da, viaţa, tovarăşe Matei, iar dacă dumneata nu vrei, atunci, atunci... lasă-ne pe noi în pace. Da, aşa am să-i zic, ce crede el!". Şi trînti înciudată caietul pe colţul unei mese, luă un altul şi începu să-l răsfoiască.

...Mergea spre casă îngîndurată, nebăgînd în seamă nimic din ce era în jurul ei. Impresiile din caietele citite, reconstituirea unor frînturi, acum semnificative, din seminariile trecute, toate i se amestecară în cap ca o adevărată harababură.

Treptat însă lucrurile se limpeziră şi în mintea Irinei luă formă din ce în ce mai clară principala concluzie: „Există deci tendinţa de a învăţa papagaliceşte, de a repeta mecanic formule învăţate pe de rost". Îşi amintea exact de seminarul la lecţia „Perioada de trecere de la capitalism la socialism". Parcă îl aude şi acum pe Dobre Mărgărit vorbind. Sta aplecat puţin peste birou şi vorbea încordat, repetînd parcă o lecţie învăţată pe dinafară... „In perioada de trecere este necesar să întărim alianţa"... Apoi, cîteva generalităţi... Dar de ce este necesar, ce înţelegem prin această alianţă, care-i baza ei, cum se realizează întărirea alianţei? Toate aceste întrebări le-a pus ca pe rînd. Pînă la urmă, răspunsul a fost complect, dar cu greutate, cu timp mult. „De ce aşa"?

Irina intră în casă, se uită în jurul ei fără să ştie ce să facă. Se trînti pe pat şi continuă să se gîndească.

„Nu, dacă el ar judeca mai mult, dacă ar gîndi mai adînc fiecare problemă, ar înţelege ca lumea şi nu ar mai repeta lucruri învăţate ca pe o formulă matematică: minus b plus sau minus, radical din... Şi aici se cere o judecată adîncă, d-apoi la învăţarea problemelor din cercul nostru!"

În seara aceea, Irina s-a culcat de-abia după ce şi-a stabilit un adevărat plan în mijlocul căruia stăruia: „atenţie la pregătirea lecţiilor şi atenţie mare la seminarii, aici oamenii trebuie să explice, aici am încă o posibilitate bună să-i fac să gîndească mai profund. Şi apoi cu prezenţa. Sînt trei şi cu aceştia...

A doua zi, Irina l-a căutat nerăbdătoare pe Dudău, secretarul comitetului U.T.M. L-a găsit la colţul roşu

— Tovarăşe Dudău, nu ştiu cum să mai procedez cu trei tovarăşi care lipsesc mereu.

Dudău, absent, preocupat de hîrtiile din faţă:

— Lasă, rezolvăm noi.

— Da' cînd, cum?

— Măi, tovarăşă, acum am treabă, altceva mai important. (Totul spus cu un ton de „lasă-mă-n pace").

— Bine tovarăşe, dar cine vrei să mă ajute?

— Mai încearcă şi dumneata. Eşti fată deşteaptă doar, trebuie să poţi.

Irina enervată se aplecă peste birou şi-i strigă lui Dudău în faţă.

— Da' ce, tovarăşe, crezi că ne jucăm cu sarcinile de organizaţie? Unde-i sarcină, nu-i tocmeală. Asta ca să ştii.

Dudău o privi mirat: „Măi, măi, uite-o cum se răţoieşte".

Stătea din nou în faţa lui, subţire, şi-l privea încruntată, cu ochii strălucitori. „Da' ce crede secretarul, că ne jucăm?"

Dudău se sculă de pe scaun, ocoli biroul, se opri în faţa Irinei şi din senin izbucni în rîs. Apoi, cu un gest cald şi prietenos care-i alungă fetei supărarea şi-o făcu să zîmbească, îi puse mîna pe umăr:

— Spune-mi cum îi cheamă şi hai la ei.

P. ISPAS

E ger. In unele regiuni ale ţării, au înghețat rîurile, bălţile şi lacurile. Pe luciul sticlos al gheţii au apărut patinatorii. A venit vremea minunatelor întreceri ale hocheiştilor.

La Miercurea Ciuc şi la Oraşul Stalin s-au desfăşurat de curînd întrecerile seriilor campionatului R.P.R. de hochei pe acest an. Iată două aspecte din cadrul acestor întreceri.

In prima fotografie, o fază la poarta echipei „Flamura roşie" Sighişoara din întîlnirea cu echipa „Avîntul" Miercurea Ciuc. A doua fotografie înfăţişează un aspect din întîlnirea echipelor C.C.A. şi Dinamo Tg. Mureş.

Actualitatea pe scurt

* Plecarea delegaţiei P. C. din Israel

Vineri dimineaţa a părăsit Capitala delegaţia Partidului Comunist din Israel, care a participat la lucrările celui de al II-lea Congres al P.M.R.

Din delegaţie au făcut parte Zvi Arie Breitstein membru al Biroului Politic al Partidului Comunist din Israel, redactor şef al ziarului „Kol Haam", şi Saliba Khamis, membru al C.C. al Partidului Comunist din Israel, secretar de partid al districtului Nazareth.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, delegaţia Partidului Comunist din Israel a fost salutată de tovarăşii D. Coliu, Sorin Toma, D. Simulescu şi alţii.

* Noi manuale şi cărţi pentru şcolari

În Editura de stat didactică şi pedagogică a început tipărirea manualelor necesare şcolilor de cultură generală din ţara noastră în anul de învăţămînt 1956—1957. Numărul total al titlurilor manualelor şcolare şi lucrărilor de literatură pedagogică ce vor apare în cursul acestui an va fi de aproape 280.

63 de titluri de manuale sînt gata tipărite. Printre acestea se află Aritmetica şi Gramatica pentru clasele 1, 2 şi 3, Citirea pentru clasele 2 şi 3, Fizica pentru clasa 10-a etc. Pentru şcolile cu limbile de predare ale minorităţilor naţionale au fost recepţionate Aritmetica pentru clasele 1 şi 2 ale şcolilor cu limba de predare maghiară, Citirea pentru clasa 4-a a şcolilor cu limba de predare germană, Gramatica pentru clasa I-a a şcolilor cu limba de predare idiş etc.

* Din nou în cursă

Vasul romînesc „Dimitrov" s-a întors dintr-o nouă cursă la Istambul. Este prima cursă efectuată după reparaţia generală făcută la şantierul naval maritim Constanţa.

Colectivul de muncitori şi tehnicieni care a lucrat la modernizarea vasului grăbind punerea lui în exploatare, a realizat economii de 12% din totalul cheltuielilor planificate. Printre fruntaşii reparaţiei se află brigada de tineret condusă de utemistul Gheorghe Enciu de la montaj maşini şi şeful de echipă Constantin Uretu.

După lansare, vasul a plecat la Istambul de unde s-a întors cu o încărcătură de 5.000 tone mărfuri.

* Conferinţă despre o vizită istorică

Societatea pentru Răspîndirea Ştiinţei şi Culturii anunţă că sîmbătă 14 ianuarie, ora 18, va avea loc în sala Bibliotecii centrale universitare — Calea Victoriei 88 — conferinţa „O vizită istorică (Conducătorii poporului sovietic în India)", pe care o va ţine Eduard Mezincescu, vicepreşedinte al S.R.S.C. După conferinţă va rula filmul „Doi acri de pămînt".

Intr-o comună cu terenul tarlalizat

Pentru oricine vrea să afle date despre producţia de cereale a ţăranilor muncitori din comuna Filipeşti, raionul Filimon Sîrbu, sînt mărturii statisticile de prin anii 1947—1948, care arată de pildă, că, de pe un hectar de pămînt, Gheorghe Bucur culegea 450 kg. grîu sau Nicolae Neamu doar 600 kg. porumb, iar Vasile Manolache nici 550 kg. floarea-soarelui. Petcu Buiescu, care avea 2,50 hectare, n-a cules în 1948 nici 350 kg. de grîu. Asemenea recolte obţineau atunci şi Grigore Giornea, Anica Haideu, Stancu Mocanu, Costică M. Beliciu şi alţii. Necazul cel mare pornea din două pricini. Una era că pămîntul fărămiţat în parcele mici nu putea fi muncit aşa cum se cuvine. Ţăranul muncitor Cazacu N. Ion avea o bucată de pămînt într-un capăt al satului, iar o altă bucată în celălalt. Terenuri de-ale ţăranilor muncitori din Filipeşti, însumînd peste 400 de hectare erau în perimetrul altor comune, la depărtare de kilometri întregi. De multe ori, aceste pămînturi rămîneau nemuncite ani şi ani în şir. O altă pricină era că munca fiecărui ţăran muncitor pe frîntura lui de pămînt era făcută cu mijloace înapoiate. Sămînţa de grîu se arunca cu mîna, porumbul era pus în pămînt cu piciorul. Mulţi ţărani n-aveau vite de muncă şi aşteptau vreme îndelungată pînă ce căpătau vite cu împrumut.

După reforma agrară din 1945, cei din Filipeşti au întrezărit lumina unei vieţi noi, libere. Visau cu toţii acum să aibă lanuri mai bogate în roadă, vite felurite în bătătură; cu fiecare an care trecea, acest vis începea să devină realitate. Mai tîrziu au aflat că mulţi ţărani muncitori din vecinătăţi sau mai de departe, ca cei din Golăşei, Perişoru, Pechea şi din alte comune, lucrau pămîntul mai bine, cu maşinile, aplicau rotaţia culturilor, ceea ce le aducea spor de recoltă. Acestea erau primele comune cu terenul tarlalizat.

In organizaţia de partid din Filipeşti au început să se poarte discuţii care exprimau dorinţa multor ţărani muncitori de a lucra altfel pămîntul, cu mijloace mecanizate şi după ştiinţă, avînd pămîntul laolaltă, fără haturi, în tarlale. Organizaţia de partid porni o intensă muncă politică printre ţăranii muncitori pentru a-i convinge de binefacerile lucrării pămîntului în tarlale mari, unele de grîu, altele de porumb, floarea-soarelui etc. Aceasta se petrecea prin 1951.

Într-o bună zi, comunistul Gheorghe Bucur se duse în vizită la Vasile Manolache.

— Uite pentru ce am venit, spuse Bucur, după ce schimbară cîteva vorbe despre sănătate şi copii. Ne-am sfătuit noi, toţi comuniştii, într-o adunare a organizaţiei de partid, că-i mai cu judecată să muncim pămîntul în tarlale, aşa cum o fac mulţi din regiune.

Vasile nu prea pricepea cum vine vorba asta — „să muncească pămîntul în tarlale". Văzîndu-i nedumerirea, Gheorghe zise:

— Să-ţi spun mai pe îndelete, poate mă pricepi mai bine. Tu ai pămînt arabil în mai multe locuri. Ai o bucată aici, una către Mircea Vodă, alta mai ştiu eu unde. Spune drept, nu-ţi vine greu să-ţi îngrijeşti aşa cum trebuie tot pămîntul? Aşa-i?

Drept răspuns, Vasile dădu din cap a semn de aprobare.

— Ei vezi, n-ar fi mai bine ca tot pămîntul ăsta să fie laolaltă, să-l munceşti aşa cum trebuie? Şi Gheorghe Bucur vorbi apoi despre aducerea pămîntului risipit în perimetrul comunei, despre desfiinţarea haturilor, apoi despre nimicirea dăunătorilor, despre mijloacele mecanizate pe care le vor putea folosi cu ajutorul S.M.T.-ului Făurei la munca cîmpului, formînd tarlale mari pentru diferite culturi peste care tractoarele să tragă brazdă adîncă ca pentru rod bogat. In cele din urmă, Gheorghe Bucur întrebă:

— Ei, ce răspuns îmi dai?

— Acum nimic, poate altădată, zise Vasile.

Se despărţiră în ziua aceea cu vorbe de voie bună. Rămas singur, Vasile Manolache căzu pe gînduri, ca omul pus la încurcătură. Nu găsea nimic rău în cele spuse de Gheorghe. Se mustra chiar de răspunsul pe care i l-a dat, ştiind că de bună seamă l-a mîhnit pe Bucur. Dar nu întîmplător se purtase astfel. Multe se vorbeau în sat despre tarlalizare. Chiaburii Mareş, Angelescu sau Stoienescu aruncau multe cuvinte otrăvite în urechile oamenilor cum că odată comasat în tarlale, ţăranii vor pierde pămîntul. Dacă Vasile Manolache i-ar fi spus aceasta lui Bucur, ar fi căpătat un răspuns limpede şi înţelept. Dar aşa nici el nu ştia ce să creadă. In aceeaşi zi, plecă la Niculae Neamu şi la Stan Cazacu să discute şi cu ei despre tarlalizare. O vorbă de la unul, apoi alta, se adună şi se face lumină în mintea omului.

Mult au discutat cei trei în seara aceea şi multe au înţeles. Au aflat chiar că şi tinerii din comună au pornit să lămurească pe ţăranii muncitori de avantajele tarlalizării. Printre cei tineri erau Banu Petrache, Octavian Lazăr, Stan Negoiescu, Traian Brebenel, Oprea Cazacu şi mulţi alţii. La căminul cultural Vasile Peltea, directorul, vorbea seara celor adunaţi despre ceea ce înseamnă tarlalizarea. Şi iată că într-o dimineaţă, Vasile Manolache, Nicolae Neamu şi Stan Cazacu au venit la sfatul popular şi au cerut să facă parte din cei care-şi unesc pămîntul în tarlale. Aflară că comuniştii convinseseră pe toţi ţăranii muncitori de importanţa tarlalizării în obţinerea unor recolte sporite.

In luna septembrie a anului 1951, în comuna Filipeşti, raionul Filimon Sîrbu, ţăranii muncitori au făcut tarlalizarea unei suprafeţe de 2350 hectare. Tot pămîntul lor era acum strîns laolaltă, fără haturi. Cînd tractoriştii de la S.M.T.-Făurei au început să tragă brazde adînci şi drepte de-a curmezişul, peste haturi, ţăranii muncitori din comuna Filipeşti au sărbătorit încă o izbîndă: strîngerea pămînturilor în tarlale. Munca parcă era mai cu spor, aratul şi semănatul se făceau mai repede. Plantele creşteau mai bine, uniform, iar cînd unul începea să prăşească sau să plivească, apoi i se alăturau mai toţi cei care aveau pămîntul în tarlaua de grîu, de porumb sau de floarea-soarelui. Tot acelaşi îndemn era şi cînd venea vremea recoltatului şi niciodată nu se întîrzia cu culesul bucatelor. Aşa se face că rodul era mai mare, mai îndestulător la casa omului. In 1952, Petcu Buiescu a cules de pe un hectar 2.000 kg. grîu, Constantin I. Brebenel 2.200 kg. porumb la hectar, Stancu Mocanu peste 2.200 kg. grîu, iar Gheorghe Bucur a cules 2000 kg. grîu şi 2200 kg. porumb la hectar.

Organizaţia de partid din comună nu şi-a încetat munca politică odată cu tarlalizarea. Dimpotrivă, ea a continuat munca de convingere pentru formarea unei întovărăşiri agricole. Ţăranii muncitori vedeau că munca pe tarlale mari dă rezultate bune şi-şi dădeau seama că dacă ar însămînţa, ar îngriji culturile şi ar recolta toţi deodată, în comun, rezultatele ar fi şi mai mari. Comuniştii Gheorghe Bucur, Grigore Giornea, Anica Haideu, Andrei Tudor şi alţii au fost printre cei mai însufleţiţi luptători pentru înfiinţarea întovărăşirii agricole „Iosif Ranghet", care a luat fiinţă la un an de la tarlalizarea întregii comune. Ei au fost ajutaţi şi de către organizaţia de bază U.T.M. Utemiştii Costică M. Cineaşu, Tudor Baboi, Grigore Nistor au desfăşurat, la îndemnul comuniştilor, muncă politică de lămurire pentru întovărăşire.

Astăzi, toţi ţăranii muncitori sînt întovărăşiţi, iar ca preşedinte a fost ales comunistul Andrei Tudor. In întovărăşire, în anul 1955, Vasile Manolache a obţinut 2300 kilograme porumb la hectar, Petcu Buiescu 2400 kilograme grîu la hectar, Nicolae Neamu peste 1500 kilograme floarea soarelui la hectar.

Dar drumul spre recolte bogate care să încununeze munca harnică a tuturor ţăranilor din comuna Filipeşti nu este terminat. Comuniştii luptă pentru ca acest drum să continue spre rezultate şi mai bune, spre gospodăria colectivă. Primele cereri pentru înfăptuirea gospodăriei au şi fost primite de către comitetul de iniţiativă. Printre primii sînt Gheorghe Bucur şi Tudor Andrei. Şi zi de zi tot mai mulţi ţărani muncitori din Filipeşti se conving că numai în felul acesta drumul lor spre bună stare va fi asigurat.

G. IONESCU

PE URMELE MATERIALELOR NEPUBLICATE

A fost îndepărtat din muncă şi deferit justiţiei

Cetăţenii din comuna Bolintinul din Vale, raionul Crevedia, au dorit multă vreme să afle ce cotă de carne au de plătit către stat pe anul 1955. Tovarăşul Ghimpe Tudorică, colector în această comună, care avea datoria să le predea obligaţiunile la începutul anului, nu s-a grăbit însă să o facă. Şi astfel a trecut o lună, au trecut două, a trecut şi primul trimestru, pînă cînd, în sfîrşit, tovarăşul Ghimpe şi-a amintit să le dea obligaţiunile.

Cînd după atîtea luni de aşteptare cetăţenii au primit obligaţiunile, au constatat că ele nu corespund realităţii. In obligaţiuni erau trecute cote restante, de fapt inexistente, iar cantităţile de carne predate nu erau trecute decît în parte în obligaţiuni.

In felul acesta colectorul Ghimpe Tudorică „jongla" cu banii, cu carnea, cu obligaţiunile, avînd grijă ca din această „combinaţie" să-i iasă şi lui un cîştig.

Ar mai fi jonglat el multă vreme astfel, din ce în ce cu mai multă „măiestrie", dacă un corespondent voluntar al ziarului nostru nu ne-ar fi scris despre toate aceste „combinaţii".

La rîndul nostru am informat forurile competente despre această situaţie, care dovedindu-se reală, a fost soluţionată imediat. Colectorul Tudorică Ghimpe a fost îndepărtat din muncă şi deferit justiţiei.

Cunoaşterea meseriei nu are limită...

Astăzi se ţine iarăşi cursul de minim tehnic. Comunistul Grigore Pop, conducătorul cursului, este inginer. Totuşi, părerea tinerilor este că el seamănă mai degrabă cu un dascăl de şcoală decît cu un inginer.

Aşa o fi? Să vedem.

Iată-l în biroul său: Îşi rînduieşte pe masă tot felul de materiale didactice şi demonstrative pe care le va folosi la curs. Va ţine lecţia şi din nou îi va îndemna pe tineri să înveţe şi iar să înveţe.

De fapt, în privinţa învăţăturii, el constituie pentru tineri un exemplu viu. Deşi a trecut de anii tinereţii, comunistul acesta e unul dintre proaspeţii absolvenţi de frunte ai Institutului tehnic din Cluj. Calea lui spre inginerie este o cale deosebită. Pe rînd, el a fost ucenicul Pop, pe urmă muncitorul calificat Pop, apoi studentul Pop şi în sfîrşit, astăzi, este inginerul Pop.

— Tinerii trebuie să-şi însuşească tehnica nouă, mi-a spus el. Ei trebuie să-şi cunoască bine meseria. Numai aşa putem progresa. Acesta este şi scopul cursului de minim tehnic.

— Şi obţineţi rezultate?

— Să vă povestesc un fapt, a spus el. Au trecut aproape opt luni de atunci. In secţia noastră au fost aduşi doi flăcăiandri: Costin şi Chioreanu.

„Amîndoi sînt lăcătuşi — mi s-a spus. Pentru probă vor lucra aici".

A doua zi, băieţii au venit la mine. Le-am dat să lucreze aceleaşi piese ca şi ceilalţi muncitori calificaţi din secţie. Costin şi Chioreanu se uitau la desen şi nu pricepeau nimic. Am observat că nici dalta nu ştiau s-o ţină bine în mînă. M-am apropiat de ei şi am intrat în vorbă. Mi-au povestit băieţii că după absolvirea unei şcoli profesionale au fost repartizaţi unul în Oltenia, altul în Dobrogea. După cîteva luni de zile însă, au lăsat atelierele de întreţinere şi au pornit spre Cluj.

A trecut o zi, două, trei... Secţia noastră avea tot mai mult de lucru. La noi se montau pe atunci maşini textile de tot felul. Începusem chiar fabricarea în serie a războaielor automate de ţesut şi aveam nevoie de muncitori calificaţi. Chioreanu şi Costin însă nu dădeau nici un semn că vor putea face faţă. Ne-am pus pe gînduri: ce să facem? Organizaţia de partid şi-a spus atunci cuvîntul:

— Dacă ei promit că se vor face băieţi de treabă, să fie angajaţi. Tineri cu calificare profesională slabă mai avem doar în secţie. Ne vom ocupa de toţi...

Organizaţia de bază U.T.M. mi-a cerut apoi sprijinul ca să organizăm un curs de minim tehnic. Am hotărît să-i încadrăm în curs şi pe aceşti doi tineri, care fuseseră angajaţi şi repartizaţi la secţia montaj. Mie mi s-a încredinţat sarcina de a mă ocupa de ridicarea calificării lor profesionale.

Costin şi Chioreanu nu au lipsit niciodată de la cursul de minim tehnic şi învăţau din zi în zi mai bine. Rezultatul? Tinerii noştri au învăţat meseria. Au făcut progrese la care nici nu mă aşteptam. Poate este de necrezut, dar Costin şi Chioreanu au ajuns să cîştige chiar şi cîte un salariu în plus, spuse în încheiere conducătorul cursului de minim tehnic.

Mai important însă este faptul că ei au prins dragoste de învăţătură. Inginerul Grigore Pop are încredere în ei. Vor deveni doi muncitori de nădejde, de care întreprinderea are nevoie.

Inainte de a pleca, m-am dus să fac cunoştinţă cu „flăcăiandrii" inginerului Pop. Costin se pregătea să monteze piesele unui război automat de ţesut. Chioreanu pilea cu grijă o piesă mică şi foarte însemnată, tot pentru războaiele automate de ţesut. Am stat de vorbă cu ei. Mi-au spus că inginerul Pop şi ceilalţi comunişti din secţie i-au învăţat în primul rînd să-şi iubească meseria cu pasiune. A venit apoi lîngă noi şi inginerul.

— Aceştia sînt băieţii noştri, a spus el. Ne mîndrim cu ei. De învăţat însă, mai au destule. Cunoaşterea meseriei nu are limită.

MARIN OPREA
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cluj

Pasiunea Ancăi şi a prietenelor ei

Cînd am deschis uşa clasei a 10-a B, părea că din bănci treizeci de lebede îşi înalţă capul privind spre catedră: erau mîinile elevelor ridicate spre a răspunde la întrebări

Barbu Olimpia a fost bolnavă şi a venit mai tîrziu la şcoală; de aceea, uneori mai şovăie în răspuns, cumpănindu-şi cuvintele; în general însă dovedeşte că şi-a însuşit pe deplin cuvintele noi din lecţie.

Foarte bine răspunde Pavelescu Anca. Ea lărgeşte cu mult cadrul lecţiei, răspunde viu, luptîndu-se cu faptul că vorbirea în limba rusă nu poate fi încă pe măsura avîntată a gîndurilor ei şi nu le poate urma deplin. Se mai poticneşte la vreo construcţie grea, mai strecoară cîte un accent greşit, se corectează, dar nu se lasă pînă nu lămureşte problema.

Ora se desfăşoară în continuare. Se vorbeşte, ca şi pînă acum, numai în limba rusă. Mulţimea notelor mari din catalog sînt concretizarea marii sîrguinţe a elevelor pentru limba rusă; cinci-urile s-au adunat în multe rubrici ale catalogului: în dreptul numelor lui Costea Rodica, Dragomir Georgeta, Dumitraşcu Florica, Ionescu Vişan Gabriela, Pavelescu Anca.

— Acum cîţiva ani, nu toate fruntaşele de azi ale clasei erau eleve bune la limba rusă — îmi spune tovarăşa profesoară după sfîrşitul orei. De pildă Ionescu Vişan Gabriela avea multe note mici...

Am privit mirat spre fata cu părul negru care vorbise în limba rusă, atît de sigur şi pe larg despre bogăţiile Uniunii Sovietice. ...Primele note mari, Ionescu Gabriela le-a căpătat după ce intrase în cercul de limba rusă, în clasa a VIII-a. Şi-a dat însă seama că pentru o cunoaştere temeinică a limbii ruse îi trebuie o bună pregătire teoretică — bazată pe gramatică — şi o practică cît mai susţinută. Şi a început să ridice mîna tot mai des în clasă. De multe ori greşea. Fiind însă ascultată cu atenţie de tovarăşa profesoară, fiecărei greşeli îi urma corectarea respectivă. Prin acest control la intervale mici Ionescu Gabriela a început să-şi cunoască principalele slăbiciuni şi a ţinut să le îndrepte. Avea de exemplu două exerciţii de făcut acasă — ea le pregătea la cerc pe toate cele alăturate lecţiei respective; se dădea o lucrare scrisă la clasă şi se cereau cinci exemple, ea dădea opt sau zece — căutînd să nu piardă nici o ocazie de a-şi verifica cunoştinţele.

In plus a căutat să se familiarizeze cît mai mult cu conversaţia în limba rusă. Impreună cu Dragomir Georgeta şi Costea Rodica, a început să asculte cu regularitate emisiunea „Să învăţăm limba rusă cîntînd" (Şi acum fetele pot să-ţi înjghebeze la iuţeală un trio cu „Tanchiştii" sau „Cîntecul şoferului") — apoi cursul radiodifuzat de limba rusă. După un timp, cele trei eleve şi-au propus să nu mai citească textul tradus de pe imaginile filmelor sovietice, ci să privească numai imaginea propriu-zisă, urmărind dialogurile în ruseşte. La început a fost tare greu — pentru că ochii tot fugeau în jos; dar cu puţină voinţă şi greutatea asta a fost înfrîntă. Textul romînesc era urmărit numai uneori ca verificare sau complectare a unor sensuri de frază. Intr-o zi toate trei au văzut filmul „Prinţesa Mary": ei bine, au priceput filmul aproape în întregime, fără să citească un cuvînt din traducerea romînească.

★

Pavelescu Anca s-a dus odată la „Librăria noastră" să-şi cumpere nişte cărţi din „Biblioteca şcolarului". A plătit din banii daţi de tata şi a plecat, luînd pachetul. Acasă, desfăcîndu-l, a constatat o metamorfoză ciudată: în pachet în loc de „Despot Vodă" — nişte schiţe pentru copii în limba rusă. Cum Pavelescu Anca nu crede în minuni şi-a dat seama că la ambalaj se produsese o greşală. Din curiozitate şi-a aruncat ochii pe conţinutul cărţilor sovietice. A constatat cu uimire că lexicul folosit pentru cunoştinţele copiilor era deosebit de simplu şi rareori cerea dicţionarul. Mai în joacă, mai în serios a început să citească isprăvile elefantului Mişa — şi a doua zi, cînd a restituit cartea, Anca s-a adresat vînzătoarei de la raionul „Cărţi în limba rusă".

— Aş vrea o carte pentru copii.

— Da Care anume? — întreabă binevoitoare vînzătoarea.

— Nu ştiu. Dumneata poţi să mă sfătuieşti?

— Cu plăcere.

Vînzătoarea îi alese atent două volumaşe; o rugă să revină după terminarea lor ca să-i dea altele, ceva mai grele, şi aşa, într-un an jumătate Pavelescu Anca a evoluat de la istorioarele lui Marşak sau Erşov pînă la „Mantaua" lui Gogol.

Dar Pavelescu Anca nu e numai o foarte bună elevă la limba rusă, ci şi o foarte bună profesoară. In special e profesoara mamei ei, Stela Pavelescu, care este profesoară de ştiinţe naturale şi chimie la şcoala elementară 164 şi în acelaşi timp elevă la cursul popular de limba rusă din cadrul şcolii.

— Mama e o foarte bună şcolăriţă — spune rîzînd Pavelescu Anca. Şi tata este de asemenea elev la un curs popular de limba rusă. Mama e mai silitoare — uneori chiar cînd croşetează mă pune să-i citesc conjugările sau declinările — aşa că eu am învăţat rusa destul de temeinic... în familie: odată singură, odată cu tata, odată cu mama. Dar pe toţi trei ne-a întrecut.. bunicul. Bunicul meu e pensionar. In timp ce eu îi dăscăleam straşnic pe tata şi pe mama cu declinările substantivelor feminine, dînsul lăsa ziarul şi rîdea pe sub mustaţă. Şi azi aşa, mîine aşa, numai ce-l aud odată pe bunicul spunînd aşa într-o doară, ca o poezie, toate declinările. Tot auzindu-le, le învăţase. Apoi mai în glumă, mai în serios, a început să fie atent la toate lecţiile cursului nostru... familiar de limba rusă. De curiozitate a început să-mi ceară cărţile, să le răsfoiască... Apoi mi-a cerut să-l iau şi pe dînsul „sub aripa mea ocrotitoare" la limba rusă, că niciodată nu-i prea tîrziu ca omul să înveţe ceva folositor. Eu eram foarte aglomerată cu lucrările pătrarului IV din anul şcolar trecut.

Dar iată că de la o vreme nu-l mai vedeam pe bunicul în parc, pe banca obişnuită. Nimeni din casă nu ştia unde dispărea.

După alt timp observai că îmi lipseşte un volum de povestiri pentru copii. Unde să fie? Nu-mi aminteam să-l fi împrumutat nici Irinei, nici Doinei.

Intr-o zi, îl surprind pe bunicul citind... o istorioară a lui Marşak. Protestez — dar el mă întrerupe:

— Spune-mi toate astea pe ruseşte, dacă îţi convine. Şi unde mă ia bunicul cu o turuială în limba rusă, încît nici greşelile nu i le am mai observat, atît eram de surprinsă. Bunicul urma fără ştirea noastră cursul popular de limba rusă din cartier. Acum ne-a „tăiat" pe toţi. Are şi timp liber mai mult decît noi toţi la un loc. Şi e un ambiţios...

★

Anca şi colegele ei au o prietenă la Moscova — Marusia. Sînt în corespondenţă de vreo doi ani.

Marusia le trimite scrisori foarte interesante.

— Atît de frumos scrie despre Moscova — că tare am dori s-o vedem.

— Pînă atunci noi o să căutăm să colindăm prin Moscova pe altă cale. O să avem o adunare în cadrul clasei, închinată Moscovei. Şi în această adunare, totul dar absolut totul — referat, recitări, discuţii, concluzii — să fie purtate în limba rusă. O să fie greu, dar nu se poate să nu o scoatem la capăt — căci o să ne pregătim bine. Şi unde s-a mai pomenit ca elevele noastre să facă de rîs mica noastră tradiţie a succeselor la limba rusă?! — spune Costea Rodica. Peste puţin timp vom da examene la facultăţi — unele dintre noi chiar la „Maxim Gorki" — şi vrem să ne despărţim de Şcoala medie de fete nr. 15 din Bucureşti cu încă o victorie.

MIHAI DIMIU

De peste HOTARE

Consiliul de Securitate trebuie să condamne energic acţiunile Israelului în regiunea lacului Tiberiada

— Declaraţia reprezentantului U. R. S. S., A. A. Sobolev —

NEW YORK 13 (Agerpres). — TASS transmite: In şedinţa din dimineaţa zilei de 12 ianuarie, Consiliul de Securitate a continuat examinarea plîngerii guvernului Siriei împotriva acţiunilor Statului Israel, în legătură cu atacul săvîrşit de forţele armate israeliene în noaptea de 11 spre 12 decembrie asupra teritoriului Siriei în regiunea lacului Tiberiada.

A fost prezentată spre examinare Consiliului de Securitate scrisoarea adresată la 9 ianuarie a.c. preşedintelui Consiliului de Securitate de către reprezentantul permanent al Uniunii Sovietice la O.N.U. In scrisoare delegaţia sovietică propune votarea proiectului de rezoluţie al Siriei, într-o formă întrucîtva modificată. Acest proiect de rezoluţie prevede condamnarea Israelului de către Consiliul de Securitate pentru atacul săvîrşit de unităţile sale armate la 12 decembrie 1955 asupra teritoriului şi forţelor armate ale Siriei ca o încălcare a rezoluţiei din 15 iulie 1948, a acordului general de armistiţiu dintre Israel şi Siria şi a obligaţiilor asumate de Israel în baza cartei O.N.U. Proiectul de rezoluţie cheamă Israelul să ia toate măsurile necesare pentru preîntîmpinarea unor astfel de acţiuni şi avertizează că repetarea lor pe viitor va duce la situaţia de a se cere Consiliului de Securitate examinarea problemei cu privire la aplicarea articolului 39 din Carta O.N.U. In proiectul de rezoluţie se propune ca Israelul să achite Siriei o compensaţie pentru pagubele materiale şi victimele cauzate de atac.

A fost prezentat spre examinare Consiliului de Securitate şi un proiect de rezoluţie al S.U.A., Angliei şi Franţei, datat 11 ianuarie a.c., în care se condamnă atacul săvîrşit de Israel în noaptea de 11 spre 12 decembrie. In acest proiect se propune ca Consiliul de Securitate să-şi exprime neliniştea faţă de neîndeplinirea de către guvernul Israelului a obligaţiilor sale. Proiectul de rezoluţie cheamă guvernul Israelului să-şi îndeplinească pe viitor aceste obligaţii. Proiectul nu indică însă măsurile concrete pe care Consiliul de Securitate le va lua în cazul repetării de către Israel a unor astfel de atacuri armate. Autorii proiectului de rezoluţie încearcă totodată să prezinte lucrurile ca şi cum şi Siria ar fi răspunzătoare pentru atacul armat al Israelului din noaptea de 11 spre 12 decembrie 1955.

Reprezentanţii Angliei, S.U.A. şi Franţei, care au luat cuvîntul în şedinţa Consiliului de Securitate, au condamnat atacul armat al Israelului asupra teritoriului Siriei. In acelaşi timp ei au aruncat vina şi asupra Siriei pentru acest atac. Reprezentantul Angliei a declarat chiar că acţiunile Israelului s-ar datora „provocărilor" din partea Siriei. Reprezentanţii Angliei, S.U.A. şi Franţei s-au pronunţat împotriva adoptării hotărîrii ca Israelul să achite compensaţii Siriei pentru pagubele provocate în urma atacului forţelor armate israeliene. Ei s-au pronunţat în termeni generali ca Consiliul de Securitate să avertizeze Israelul asupra neadmiterii unor astfel de atacuri armate pe viitor.

A luat apoi cuvîntul reprezentantul Uniunii Sovietice, A. A. Sobolev. Consiliul de Securitate — a spus el — a ascultat declaraţiile părţilor, în legătură cu plîngerea Siriei împotriva Israelului privind incidentul din noaptea de 11 spre 12 decembrie 1955 la frontiera siriano-israeliană. Consiliului de Securitate i-a fost prezentat de asemenea raportul şefului de stat major al Comisiei O.N.U. pentru supravegherea îndeplinirii acordului de armistiţiu, în legătură cu atacul săvîrşit. Raportul cuprinde date bazate pe rezultatele cercetărilor efectuate de observatorii militari pe teren, inclusiv interogarea martorilor. Aceste date confirmă că forţele armate israeliene au săvîrşit pe neaşteptate în noaptea spre 12 decembrie 1955 un atac premeditat în teritoriul sirian, la est de lacul Tiberiada. Raportul confirmă de asemenea că atacul forţelor armate israeliene a fost pregătit cu grijă dinainte şi că pătrunderea pe teritoriul sirian a unor mari unităţi militare israeliene a fost săvîrşită simultan din diferite direcţii. Trebuie menţionat că forţele armate israeliene au încălcat zona demilitarizată, stabilită prin acordul de armistiţiu dintre Siria şi Israel.

In urma acestui atac neaşteptat, care nu are nici o justificare, a continuat Sobolev, partea siriană a suferit pierderi omeneşti. După cum se arată în raportul şefului statului major, 56 de soldaţi şi civili ai părţii siriene au fost omorîţi. In afară de aceasta s-au înregistrat numeroşi răniţi şi dispăruţi precum şi soldaţi sirieni luaţi prizonieri de israelieni. In urma acestui atac, partea siriană a suferit pagube materiale, întrucît focul a distrus construcţiile din satele siriene din imediata apropiere, barăci şi corturi, precum şi diferite construcţii defensive situate de-a lungul frontierei siriano-israeliene.

Aceste acţiuni ale Israelului, după cum se recunoaşte în raportul şefului statului major, a declarat reprezentantul U.R.S.S., constituie o gravă încălcare a prevederilor acordului de armistiţiu dintre Siria şi Israel, inclusiv a statutului zonei demilitarizate. Nu putem să nu vedem că aceste acţiuni ale Israelului constituie o gravă încălcare a Cartei O.N.U. şi duc la agravarea situaţiei la frontiera arabo-israeliană.

Delegaţia sovietică consideră, a declarat Sobolev, că Consiliul de Securitate trebuie să condamne energic acţiunile Israelului în regiunea lacului Tiberiada. Luînd act că Israelul nu a îndeplinit de fapt nici rezoluţiile anterioare ale Consiliului de Securitate, care au condamnat Israelul pentru agresiunea în regiunea Gaza şi în regiunea Kibia şi fiind conştientă că acţiunile războinice ale forţelor armate ale Israelului duc la agravarea situaţiei de la frontiera arabo-israeliană, delegaţia Uniunii Sovietice consideră că Consiliul de Securitate trebuie să ceară Israelului să ia toate măsurile în vederea împiedicării unor asemenea acţiuni în viitor şi trebuie să avertizeze în mod serios Israelul că repetarea unor asemenea acţiuni poate face necesară examinarea de către Consiliul de Securitate a problemei aplicării articolului 39 din Carta O.N.U. Acest articol vorbeşte despre acţiunile Consiliului de Securitate pentru sprijinirea sau restabilirea păcii internaţionale şi securităţii în cazul încălcării păcii sau al unui act de agresiune. Consiliul de Securitate trebuie să ceară Israelului îndeplinirea cu stricteţe a acordului de armistiţiu şi a rezoluţiilor Consiliului de Securitate.

Deoarece Siria a avut de suferit pagube materiale în urma agresiunii nejustificate a Israelului pe teritoriul sirian, credem că Consiliul de Securitate trebuie să propună Israelului să plătească despăgubiri pentru pagubele cauzate Siriei.

Proiectul de rezoluţie sirian cu amendamentele delegaţiei sovietice corespunde întru totul scopurilor susmenţionate.

In şedinţa din ziua de 12 ianuarie Consiliul de Securitate a continuat examinarea plîngerii Siriei împotriva Israelului.

Primul a luat cuvîntul reprezentantul Iugoslaviei, Brilej. Din documentele prezentate Consiliului, a spus el, reiese clar că Siria a fost victima unei agresiuni nejustificate şi neprovocate. Reprezentantul Iugoslaviei a cerut să se condamne cu hotărîre Israelul, pentru victimele omeneşti şi pentru pagubele materiale cauzate Siriei. Brilej a declarat în încheiere că în interesul Consiliului de Securitate şi al popoarelor ţărilor din această regiune trebuie să se ajungă la o hotărîre unanimă a Consiliului în această problemă şi să se încerce elaborarea unui proiect de rezoluţie care să poată fi acceptabil pentru toţi membrii Consiliului.

Au luat apoi cuvîntul reprezentantul Iranului, Abdoh şi reprezentantul Belgiei, van Langenhove.

Incă o lecţie pentru asupritorii colonialişti

Colonialiştii uită sau de multe ori se prefac că uită lecţiile istoriei. Dar istoria nu o scriu nişte şcolari ce rămîn într-una repetenţi, chiar dacă aceşti „şcolari" au ranguri ministeriale sau de alt soi. Istoria are un curs al ei independent de voinţa colonialiştilor. Adevărul acesta incontestabil a fost verificat odată mai mult în dimineaţa cînd într-o mică localitate malayeză — Baling — din apropierea graniţei tailandeze au început tratativele pentru restabilirea păcii în Malaya. La masa tratativelor au luat loc reprezentanţii Partidului Comunist şi ai armatei de eliberare naţională din Malaya. Partenerii de tratative au fost Rahman, ministrul principal al Federaţiei Malayeze şi Marshall, ministrul principal al coloniei Singapore*).

Cînd răsfoieşti colecţiile de ziare din ultimii şapte ani iar apoi reciteşti ştirea care anunţă tratativele din Malaya nu poţi să nu te gîndeşti la apusul iremediabil al colonialismului. Ani de-a rîndul presa britanică şi nu numai ea încerca să-şi convingă cititorii că patrioţii malayezi nu ar reprezenta decît „o bandă" aflată în pragul înfrîngerii. Şapte ani ziarele burgheze au anunţat că patrioţii malayezi au fost făcuţi inofensivi şi totuşi timp de şapte ani aceleaşi ziare anunţau într-una măsurile excepţionale ale comandamentului britanic. Zeci de mii de soldaţi britanici au fost trimişi pe urmele „bandei", pentru ca în ultimele zile ale lui 1955 reprezentanţii autorităţilor malayeze să ia loc la masa tratativelor cu reprezentanţii mişcării de eliberare naţională. Insuşi faptul acesta — al tratativelor reflectă înfrîngerea suferită de colonialişti în încercarea lor de a înăbuşi forţele patriotice din Malaya şi de a transforma această peninsulă în bază strategică a S.E.A.T.O. Neputinţa generalilor englezi de a-i birui pe patrioţi din punct de vedere militar în ciuda uriaşelor concentrări de forţe, eşecul încercărilor de a izola de popor pe patrioţii retraşi în junglă, marea dorinţă a poporului malayez de a pune capăt pentru totdeauna dominaţiei colonialiste — au fost factorii determinanţi ai tratativelor pentru încetarea focului.

Venind la tratative reprezentanţii autorităţilor din Malaya şi Singapore au încercat să reducă discuţiile la „explicarea" condiţiilor de capitulare a armatei de eliberare naţională, condiţii formulate în septembrie anul trecut de către comandamentul britanic. Purtătorii de cuvînt ai patrioţilor malayezi în frunte cu Cin Peng, secretarul general al Partidului Comunist din Malaya, au arătat că încetarea focului poate avea loc numai în momentul în care se va pune capăt dominaţiei colonialiste, cînd Partidul Comunist din Malaya va avea drepturi politice egale cu ale celorlalte partide şi cînd participanţii la mişcarea de eliberare naţională nu vor mai fi persecutaţi. După cum se ştie, autorităţile colonialiste în cererile lor absurde, cereri ce dovedesc nu numai miopie politică dar şi neputinţă, prevăd ca participanţii la mişcarea de eliberare naţională să renunţe pentru totdeauna la calitatea de membri ai Partidului Comunist şi să se prezinte în faţa autorităţilor.

Absurditatea unor asemenea cereri apare evidentă atunci cînd cunoşti adevărata situaţie a luptelor din Malaya. In prezent în Malaya în afară de mari forţe poliţieneşti se află peste 40.000 de soldaţi. (Au fost aduse şi trupe din Australia!) Potrivit datelor agenţiei americane „United Press" pierderile suferite de trupele şi poliţia colonialistă în războiul împotriva patrioţilor se ridică la aproximativ 2000 morţi şi peste 4.000 de răniţi şi dispăruţi. (Cifrele din sursă oficială sînt evident micşorate). Contribuabilii englezi sînt nevoiţi să suporte cheltuieli anuale ce reprezintă mari sume de lire sterline. Şi care este rezultatul? Chiar după afirmaţiile agenţiei „United Press" rîndurile armatei de eliberare naţională din Malaya cresc şi se măresc necontenit.

Anglia stăpîneşte Malaya de la jumătatea secolului XVII cînd „compania engleză a Indiilor răsăritene" şi-a alungat concurentul —„compania olandeză a Indiilor răsăritene". Două secole s-au scurs de atunci, două secole de cumplită dominaţie colonialistă. Malaya a ajuns în situaţia în care nu mai reuşeşte să-şi satisfacă nici măcar necesităţile interne de orez (înainte era exportatoare) şi este nevoită să importe mari cantităţi de produse alimentare. In ultimii 20 de ani costul vieţii a crescut cu 400 la sută în vreme ce salariile s-au mărit de abia cu 20 la sută.

Paharul amărăciunilor s-a umplut însă pînă la capăt. 550 de lagăre de concentrare au fost înfiinţate pe teritoriul Malayei. 50.000 de patrioţi au fost întemniţaţi, deportaţi, iar parte din ei împuşcaţi. Curge sînge în Malaya, dar cresc veniturile societăţilor care deţin plantaţiile de cauciuc. Sîngele acesta aduce aur. Dar pînă cînd va mai curge sînge şi pînă cînd bogăţiile Malayei vor fi traficate la bursa londoneză?

Ineficacitatea represiunilor a determinat

începerea tratativelor de pace. Săptămînalul englez „Tribune" a publicat un articol al deputatului Brokwell în care se arată că tratativele „nu au fost duse de oameni liberi. Miniştrii principali ai Malayei şi Singaporelui nu sînt încă stăpîni în casele lor. Comandamentul suprem se află în mîinile englezilor". Deputatul britanic precizează că colonialiştii britanici „au exercitat presiuni pentru transformarea acestor tratative într-un pretext în vederea unei capitulări".

Desfăşurarea tratativelor a arătat însă că dorinţele colonialiştilor nu pot avea şanse de realizare. Forţele patriotice din Malaya sînt mai puternice decît oricînd, iar sistemul colonialist se află în destrămare. Rolul popoarelor coloniale şi semidependente — a căror conştiinţă a crescut considerabil — a căpătat o mare însemnătate în viaţa internaţională, fapt pe care îl constată orice observator obiectiv al evenimentelor. Asia de astăzi nu mai seamănă cu cea din trecutul apropiat. Or, faptul acesta nu putea să nu-şi pună pecetea şi pe evoluţia situaţiei din Malaya.

Tratativele din Malaya au durat două zile. Părţile au căzut de acord în principiu ca forţele de eliberare naţională să înceteze lupta în momentul în care guvernul ales al Federaţiei Malayeze va prelua în mîinile sale controlul deplin asupra securităţii interne şi forţelor armate, control exercitat în prezent de colonialiştii britanici. Acest acord — aşa cum a precizat Cin Peng — nu înseamnă că forţele de eliberare naţională vor înceta lupta în condiţiile propuse de autorităţi. Incetarea focului nu este cu putinţă fără asigurarea prealabilă a libertăţilor democratice.

Tratativele au fost întrerupte, primul ministru malayez plecînd la Londra. Potrivit declaraţiei sale, la Londra urmează să discute problema transferării puterii în mîinile autorităţilor malayeze. In acelaşi timp, partidul guvernamental malayez a adoptat o rezoluţie în care cere acordarea independenţei depline a Malayei pînă în luna august 1957. Influenţa exercitată de forţele active ale mişcării de eliberare naţională se face astfel resimţită în cercuri care altă dată se aflau — şi desigur nu întîmplător — în graţiile colonialiştilor.

Malaya doreşte să fie liberă. Colonialiştii britanici vor trebui să părăsească şi acest teritoriu. Ei n-au reuşit să înfrîngă pe calea armelor mişcarea de eliberare naţională şi nici nu au reuşit să amăgească masele cu un simulacru de independenţă.

Poporul malayez cere independenţă deplină.

EDGARD OBERST

*) Prezenţa reprezentantului autorităţilor din Singapore se explică prin faptul că această colonie a fost, printr-un act arbitrar al colonialiştilor, separată de Malaya. Singapore, care face parte din peninsula malayeză, este un puternic centru de luptă anticolonialistă şi britanicii au sperat că astfel îl vor putea înăbuşi mai lesne. Speranţele lor nu s-au împlinit. In prezent există un puternic curent pentru reunirea Singaporelui cu o Malaye independentă.

Cuvîntarea preşedintelui Tito la mitingul din Belgrad

BELGRAD 13 (Agerpres). — După cum transmite agenţia Taniug, în cuvîntarea rostită la mitingul care a avut loc la Belgrad cu prilejul înapoierii sale din călătoria făcută în Egipt şi Etiopia, preşedintele R.P.F. Iugoslavia, Tito, a declarat că în cadrul tratativelor pe care le-a dus în aceste două ţări a fost realizată „o deplină înţelegere reciprocă şi identitate de vederi în principalele probleme cu caracter internaţional, în problemele relaţiilor noastre şi ale dezvoltării noastre".

Am vizitat ţări, a declarat el, care au alte sisteme şi am văzut că aceste sisteme şi orînduirea lor internă nu împiedică nicidecum colaborarea dintre state şi popoare, dacă ele nutresc sentimente sincere unul faţă de celălalt, dacă nu intenţionează să se amestece în treburile interne ale altora şi vor să colaboreze pe bază de egalitate în drepturi şi să se ajute reciproc.

După ce a subliniat posibilitatea de a rezolva diferitele probleme fără a discuta „de pe poziţii de forţă", fără zăngănit de arme şi fără cursa înarmărilor, Tito a spus: Popoarele ţărilor pe care le-am vizitat vor pace tot atît de mult ca şi popoarele Iugoslaviei, deoarece pacea le este deosebit de necesară. Ele îşi dau seama foarte bine că pot pune capăt rămînerii în urmă şi crea condiţii de viaţă mai bune numai dacă va fi menţinută pacea în lumea întreagă.

N-am avut, a continuat Tito, nici un fel de alte intenţii în afara dorinţei de a cunoaşte popoarele acestor ţări, de a cunoaşte năzuinţele lor, viaţa lor, de a lărgi şi adînci şi mai mult relaţiile cu ele şi de a ajunge la un acord asupra felului în care să acţionăm în comun pe viitor în scopul înfăptuirii idealurilor noastre, a idealurilor întăririi păcii. N-am intenţionat să aprindem în aceste ţări ura faţă de vreo altă ţară, să subminăm autoritatea cuiva în rîndurile popoarelor acestor ţări. Am vorbit însă deschis, ca întotdeauna, despre tot ceea ce considerăm negativ şi despre tot ceea ce considerăm pozitiv.

Referindu-se la pactul de la Bagdad, Tito a spus: „In general nu laud niciodată pactele, iar aceasta nu a fost prima dată cînd am criticat pactul de la Bagdad. L-am criticat în repetate rînduri şi în faţa conducătorilor marilor puteri, deoarece consider (şi m-am convins personal de aceasta la faţa locului) că acest pact provoacă nelinişte.

Consider că el este un element de dezbinare şi nu de unire a ţărilor Orientului Mijlociu şi a popoarelor arabe. Acest pact conţine elemente de tulburare şi creează noi focare ale unor eventuale conflicte.

Consider, a continuat Tito, că dacă popoarele nu doresc un anumit acord, un anumit pact, nu trebuie ca el să le fie impus cu forţa. Dacă există dorinţa de a ajuta anumite popoare şi de a le cîştiga simpatia, acest lucru poate fi făcut cu mare succes acordîndu-le ajutor economic pentru a le scoate din înapoiere. Tito şi-a exprimat părerea că prin diferite pacte militare nu se poate obţine ceea ce doresc anumite state sau conducători, adică lealitatea şi simpatia unei sau altei ţări, a unui sau altui popor. Ele vor duce la rezultate contrarii.

Preşedintele Tito a subliniat din nou că este împotriva înarmării şi cursei înarmărilor.

Tito a declarat în încheiere că Iugoslavia doreşte să aibă cele mai bune relaţii cu orice stat şi cu toate popoarele care vor să stabilească relaţii pe bază de egalitate în drepturi.

Situaţie încordată în Iordania

DAMASC 13 (Agerpres). — TASS transmite: Corespondentul de la Amman al ziarului „Al-Nasr", relatează că în ciuda stării excepţionale decretată în ţară, în Iordania au continuat demonstraţiile populare împotriva pactului de la Bagdad şi a imperialismului englez.

Presa relatează că situaţia din ţară continuă să rămînă încordată.

Executînd ordinul englezilor, mari forţe irakiene sînt concentrate de trei zile la graniţa Iordaniei. Ziarul „Barada" din Damasc, referindu-se la ştiri sosite din Ierusalim, relatează că şi Israelul a început să concentreze forţe armate la graniţa Iordaniei.

După cum relatează presa, Kuatli, preşedintele Siriei, a cerut primului ministru Said Gazi să înceapă tratative oficiale cu noul guvern iordanian, cu privire la acordarea unui ajutor financiar acestei ţări din partea Siriei, Egiptului şi Arabiei Saudite. In acest scop se aşteaptă ca Said Gazi să plece în curînd la Amman, pentru a duce în numele celor trei ţări arabe tratative cu Husein, regele Iordaniei, în această problemă.

In şedinţa din 11 ianuarie a parlamentului sirian, primul ministru Gazi răspunzînd la o interpelare a deputaţilor a confirmat în mod oficial hotărîrea guvernelor Siriei, Egiptului şi Arabiei Saudite de a propune un ajutor financiar Iordaniei.

★

AMMAN 13 (Agerpres). — Potrivit agenţiei United Press, vorbind despre poziţia noului guvern al Iordaniei, ministrul de externe al Iordaniei, Hussein Fakhri el Khalidi a afirmat că Iordania „nu va adera niciodată la pacte anticomuniste, de tipul celui de la Bagdad".

Să fie respectată neutralitatea Austriei!

VIENA 13 (Agerpres). — TASS transmite: Ziarul „Oesterreichische Volksstimme" a publicat un articol în care arată că ignorînd neutralitatea Austriei şi neţinînd seamă de suveranitatea aeriană a ţării, în ultimul timp avioane americane au violat în repetate rînduri spaţiul aerian al Austriei, în timpul zborurilor pe care le efectuează pentru a răspîndi manifeste de propagandă în Cehoslovacia şi Ungaria.

Astfel, la 11 ianuarie, în apropiere de Auersthal (Austria Inferioară) au fost aruncate cîteva sute de manifeste în limba slovacă. In regiunea Waldviertel în apropiere de Gmunden s-a găsit un mare număr de „broşuri pentru crăciun" în limba cehă, iar la Burgen, manifeste în limba ungară.

Manifeste împotriva ţărilor de democraţie populară au fost descoperite chiar şi la Viena. Astfel, în cartierul Wering, au fost descoperite recent manifeste în limba cehă, lansate de avioane americane.

Călăuzindu-se de declaraţia cu privire la neutralitate şi de dreptul internaţional, subliniază „Oesterreichische Volksstimme", guvernul este obligat să ia măsurile necesare împotriva încălcării neutralităţii.

Scurte ştiri

MOSCOVA: La 12 ianuarie, V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., l-a primit pe dl. Mohammed Saed, şeful delegaţiei parlamentare iraniene. In timpul convorbirii care a avut loc cu acest prilej au fost analizate probleme cu privire la relaţiile sovieto-iraniene.

CAIRO: După cum anunţă agenţia France Presse, la 13 ianuarie a sosit la Cairo un grup de experţi în construcţii navale din R.D. Germană. Ei vor funcţiona în calitate de consilieri pe lîngă serviciile egiptene însărcinate cu construirea unor şantiere navale.

NEW YORK: Agenţia United Press relatează că la 12 ianuarie au avut loc ciocniri între poliţie şi muncitorii de la două uzine din New Jersey ale societăţii „Westinghouse Electric Corporation", care se află în grevă de aproape trei luni.

NEW DELHI: Biroul indian de informaţii citează o declaraţie oficială dată publicităţii de autorităţile din Hongkong, potrivit căreia guvernul ciancaişist a refuzat să predea autorităţilor din Hongkong pe inculpatul în acţiunea de sabotaj săvîrşită împotriva avionului „Kashmir Princess".

PARIS. — Juscelino Kubitschek, preşedintele ales al Braziliei a sosit joi la Paris. Vineri, preşedintele Rene Coty a oferit un dejun în onoarea sa.

Agenţia France Presse anunţă că la Paris, Kubitschek va avea importante convorbiri de ordin economic.

BUDAPESTA. — La 12 ianuarie, în jurul orelor 7 şi 9 dimineaţa (ora locală) la Budapesta şi în multe regiuni ale Ungariei a avut loc un cutremur de gradul şase. Cutremurul a făcut cele mai grave pagube în oraşul Budapesta şi regiunea Pest. Au avut de suferit de asemenea casele şi construcţiile din regiunile Baranya, Bacsi-Kiskun, Feher, Komaron, Szolnok, Tolnay şi Veszprem. Conform unui comunicat oficial în urma cutremurului au pierit doi oameni şi 38 au fost răniţi.

Noutăţi despre tineretul lumii

Delegaţia organizaţiilor de tineret din R.P. Chineză, care se află la Paris, a fost primită de E. Faure şi A. Pinay

PARIS 13 (Agerpres). — După cum s-a mai anunţat, la invitaţia Centrului Naţional francez pentru dezvoltarea schimburilor culturale cu ţările Extremului Orient, la Paris se află o delegaţie a organizaţiilor de tineret din Republica Populară Chineză. La 12 ianuarie această delegaţie a fost primită de şeful guvernului francez, Edgar Faure şi de ministrul Afacerilor Externe, Antoine Pinay.

In Madrid studenţii şi elevii şcolilor superioare au declarat grevă

MADRID 13 (Agerpres). — Potrivit relatărilor agenţiei France Presse, studenţii şi elevii şcolilor superioare din Madrid au declarat la 12 ianuarie o grevă de protest împotriva unor măsuri adoptate de guvern, care lovesc în interesele studenţilor.

Studenţii sirieni sînt solidari cu lupta poporului iordanez

DAMASC 13 (Agerpres). — TASS transmite: După cum anunţă ziarul „As-Sarha", la 10 ianuarie au avut loc, în semn de solidaritate cu lupta poporului iordanez, demonstraţii ale studenţilor Sirieni la Aleppe, Homse, Derra, Camîşlie şi Der Ez-Zore. Demonstranţii au parcurs străzile acestor oraşe scandînd lozincile: „Jos imperialismul, alianţele şi blocurile sale militare agresive!", „Jos pactul agresiv de la Bagdad!", „Popoarele arabe nu vor participa niciodată la pactele militare ale imperialiştilor".

De ce au fost expulzaţi din Anglia trei studenţi irakieni

CAIRO 13 (Agerpres). — TASS transmite: Corespondentul la Londra al ziarului „Al Gumhuria" relatează că Ministerul Afacerilor Interne al Angliei a cerut unui grup de trei studenţi irakieni, care studiază în universităţile engleze, să părăsească Anglia pînă la 20 ianuarie în legătură cu faptul că „se pronunţă împotriva pactului de la Bagdad şi condamnă politica guvernului Nuri Said".

Corespondentul scrie că după expulzarea lor din Anglia pe aceşti studenţi îi aşteaptă şi în patrie închisoarea, probabil pentru multă vreme.

Pentru merite deosebite

PHENIAN 13 Agerpres). — Agenţia Centrală Telegrafică Coreeană transmite:

După cum anunţă presa coreeană, cu prilejul celei de a 10-a aniversări a constituirii Uniunii Tineretului Democrat din Coreea şi avînd în vedere meritele ei remarcabile în timpul războiului de eliberare şi în perioada construcţiei paşnice, Prezidiul Adunării Populare Supreme a R.P.D. Coreene a decorat Uniunea Tineretului Democrat din Coreea cu Ordinul „Drapelul de Stat" de gradul I.

Din paginile presei străine

RĂMÎNEREA ÎN URMĂ A OCCIDENTULUI ÎN PREGĂTIREA DE CADRE ŞTIINŢIFICE

Ziarul „News Chronicle" analizînd cifrele date de profesorul Zuckerman, preşedintele comisiei guvernamentale pentru cadrele ştiinţifice, scrie:

„In 1960, Rusia va avea între 2-3 milioane absolvenţi de liceu iar Anglia, după actualele prevederi va avea 70.000.

Rusia se preocupă de ştiinţă. In Uniunea Sovietică ies în fiecare an 60.000 ingineri diplomaţi în comparaţie cu 22.000 în America şi 3.000 în Anglia. Există de acum acolo aproape 2 milioane oameni de ştiinţă şi ingineri.

In Rusia există tot felul de stimulaţie pentru obţinerea unei diplome a facultăţilor ştiinţifice.

Tezele de diplomă ale universităţilor ruseşti sînt la un nivel mai înalt decît în Anglia".

URMĂRI ALE GREVELOR ÎN ANGLIA

Ziarul britanic „Daily Express" din 4 ianuarie 1956, a relatat că **„minele engleze au produs în 1955 cu 3.354.000 tone cărbuni mai puţin decît în 1954. Micşorarea producţiei se datoreşte în proporţie de 50% grevelor.**

Numai greva neoficială de două săptămîni de la minele din Yorkshire din mai 1955 a costat ţara peste un milion tone cărbune.

Restul pierderii s-a datorat scăderii cu 3.000 a numărului minerilor, cît şi lipsurilor frecvente de la lucru".

I.A.R. 814-M.R.-2 şi I.A.R. 817 — avioane romîneşti

Printre laureaţii Premiului de Stat se găseşte şi colectivul compus din inginerii Radu Manicatide, Ion Debău, tehnicianul Ion Lupşe, proiectanţii Gheorghe Bogdan şi Vasile Dochiţă care au proiectat şi realizat avionul de transport şi sanitar I.A.R. 814 — M.R.-2 şi avionul utilitar I.A.R. 817.

Acest colectiv, ajutat de Academia R.P.R., a rezolvat cu succes greutăţile legate de procurarea materiei prime, de rentabilitatea fabricaţiei.

Nu de mult, de pe pista de decolare s-au desprins primele avioane de tip I.A.R. 814—M.R.-2. Avioanele bimotor, cu tren escamotabil, sînt înzestrate cu tot confortul şi au un consum de numai 5 litri benzină la suta de kilometri. Avionul sanitar a fost construit pentru transportul bolnavilor între oraşe.

Avionul utilitar I.A.R. 817 este necesar transporturilor sanitare între localităţile greu accesibile. Avionul poate fi folosit de asemenea pentru legături poştale, salvare, pentru identificarea bancurilor de peşti maritimi, remorcaj aerian, pentru stropirea şi prăfuirea pădurilor şi în agricultură.

Trecînd cu succes toate probele de recepţie în aer, atît avionul utilitar I.A.R. 817 cît şi avionul de transport şi sanitar I.A.R. 814—M.R.-2, au fost puse în slujba omului.

Turul ciclist al Egiptului

CAIRO 13 (Agerpres) — Turul ciclist al Egiptului a continuat vineri cu disputarea etapei a doua între oraşele Kenah şi Sohag, pe o şosea îngustă şi neasfaltată care şerpuieşte pe valea Nilului. Lungă de 170 de km., această etapă este una dintre cele mai dure ale competiţiei.

La Sohag, germanul Kirchoff trece primul linia de sosire, după un sprint disputat, în care Şandru a ocupat locul trei. Plutonul lui Vesely a sosit după cinci minute, urmat la mică diferenţă de un alt grup în care se aflau Dumitrescu, Gheorghiev şi alţii.

Clasamentul etapei: 1-4. Kirchoff (R. D. Germană) a parcurs 170 km în 4h.44'16" (medie orară 36 km.); 2-4. Koţev (R. P. Bulgaria), C. Şandru (R.P.R.), Bugalski (R. P. Polonă), toţi acelaşi timp cu Kirchoff, 5-7 Vesely (R. Cehoslovacă) Funda (R. D. Germană), Tuller (R. D. Germană), toţi în 4h.49'09".

Tricoul galben a fost preluat de germanul Kirchoff, care este urmat în clasamentul general de Koţev, Bugalski şi Şandru.

Astăzi se desfăşoară etapa a treia Sohag-Assiut (120 km.).

Campionatul republican de hochei pe ghiaţă

ORAŞUL STALIN 13 (Agerpres) — prin telefon:

Vineri a luat sfîrşit la Oraşul Stalin prima parte a turneului campionatului republican de hochei pe ghiaţă. In jocul decisiv echipa C.C.A. a întîlnit echipa Avîntul Miercurea Ciuc. Această partidă s-a încheiat cu scorul de 4-1 (2-0, 2-0, 0-1) în favoarea echipei bucureştene. In deschidere echipa Ştiinţa Cluj a terminat învingătoare cu scorul de 9-3 (2-1, 4-1, 3-1) întîlnirea cu echipa locală, Metalul Steagul Roşu.

După desfăşurarea jocurilor din tur în clasament conduce echipa C.C.A. cu 6 puncte urmată de echipa Avîntul Miercurea Ciuc cu 4 puncte. Astăzi nu este programat nici un joc. Returul turneului final al campionatului va începe duminică seara pe patinoarul „Flamura Roşie" din Oraşul Stalin.

SPECTACOLELE DE AZI

CINEMATOGRAFE: Stele pe aripi — **Patria, Elena Pavel**; Alarmă în munţi şi Şurubul lui Marinică — **Republica, Bucureşti, Gh. Doja, 23 August, Libertăţii, Olga Bancic**; S-au cunoscut într-o trăsură — **Filimon Sîrbu, I. C. Frimu, Infrăţirea între popoare**; Giuseppe Verdi — **Vasile Alecsandri, Aurel Vlaicu**; Lecţia vieţii — **Lumina, N. Bălcescu**; Seară de petrecere — **Magheru, Central**; Domnişoara de Scuderi — **Victoria, Al Popov**; Fata mexicană — **Tineretului**; Spectacol de varietăţi, Povestea unei săniuţe, Năzdrăvăniile unei păpuşi — **Maxim Gorki, Timpuri Noi**; Prinţesa Mary — **Griviţa**; Scanderbeg — **8 Martie**; La revedere, domnule Grock — **V. Roaită**: Ei au coborît din munţi — **Cultural, Flacăra**; Spre ţărmuri noi — **Unirea, Popular**; Este vinovat Ed. Martin? **C. David**; Boris Godunov — **Al. Sahia**; Poteci primejdioase — **T. Vladimirescu**; Pentru 14 vieţi — **Carpaţi**; Soldatul Ivan Brovkin — **Arta**; Leana — **Munca**; Anna Zaccheo — **Mioriţa**; Maclovia — **Moşilor**; Orizonturi fără sfîrşit — **Donca Simo**; Căţeluşul buclucaş — **Ilie Pintilie**; Intr-o primăvară la Budapesta — **M. Eminescu**; Dracul din Dealul morii — **1 Mai**; Eu şi bunicul — **Volga**; Căderea emiratului — **8 Mai**; Tinereţe zbuciumată — **Rahova**; Zvăpăiata — **Boleslaw Bierut**; Maeştrii baletului rus — **Gh. Coşbuc**.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa Scînteii, Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel. 7.68.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52